

*přeložila
Lucie Jiráňková*

MÁ TEMNÁ TOUHA

*Tato Popelka
nečeká na prince...*

*Parker S. Huntington
L. J. Shen*

MÁ TEMNÁ TOUHA

Copyright © 2024. MY DARK DESIRE
by Parker S. Huntington & L.J. Shen

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Jiránková, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7247-6 (pdf)

Parker S. Huntington
L. J. Shen

MÁ TEMNÁ TOUHA

přeložila Lucie Jiránková

„Ani zázraky se nedějí hned.“

KOUZELNÁ VÍLA KMOTŘIČKA, *POPELKA*

Než začnete číst, chtěly bychom vám poděkovat, že jste dali Zachovi s Farrow šanci. S oblibou říkáme, že tihle dva jsou stejní jako my dvě – střet kultur, který ale nějakým zvláštním způsobem funguje. Ani jedna z nás ještě podobnou knihu nenapsala. Jsme vděčné, že jsme tu příležitost vůbec dostaly.

Já (Parker) jsem si nikdy nemyslela, že budu moci sdílet svou kulturu se světem, zejména prostřednictvím milostného příběhu. Jsem napůl Vietnamka a napůl Čínanka, vyrostla jsem v Orange County a okolí Washingtonu v potrhlé, ale úžasné a semknuté rodině. Spousta věcí z knihy *Moje temná touha* vychází z mých osobních zkušeností. Jsou bláznivé, neuvěřitelné a návykové. Nemůžu se dočkat, až vám budu moci předat střípky svého života. A, Leigh, jsi svatá, že jsi souhlasila se mnou tuhle knihu napsat a že jsi mi naslouchala, když jsem neustále blábolila o mém dětství.

Když už jsme u toho... Já (Leigh) jsem si užívala každíčkou chvíli, kdy jsem mohla psát tuto knihu se svou nejlepší kamarádkou. Jde o hříšně rozkošný příběh plný škádlení a je odrazem mého přátelství s Parker. (Jedno procento našeho povídání se týká práce. Zbýlých devadesát devět procent je kombinací hovorů o jídle a rodině.) Parker je něco jako moje pracovní manželka a vzhledem k tomu, že rozvodovost mezi Asiaty žijícími v Americe dosahuje jen 12,4 %, je pravděpodobné, že nám to manželství vydrží celý život.

Hodně z toho, co mám na Zachovi a Fae tolik ráda, pochází z našich každodenních rozhovorů. A tím už končím, ať se můžete ponořit do příběhu. Užijte si ho!

S láskou Parker a Leigh

(P.S. Lidi, tetička Celeste je skutečná. Stejně jako ten incident s ukradeným autem. Nemohla jsem tomu uvěřit, dokud mi Parker neukázala účtenky. CELESTE PROSTĚ MUSÍ BÝT SOUČÁSTÍ VAŠEHO ŽIVOTA. – Leigh)

PLAYLIST

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouvejte se

PROLOG

Zach

Táta vždycky říkal, že lidé jsou jako papír a vzpomínky jako inkoust. Netušil jsem ale, že moje kniha života skončí namočená v dehtu a roztrhána na kusy.

Vyrůstal jsem s velkorysým otcem. Peníze. Identita. Láska. Pěkné morální zásady – a ještě hezčí chrup. To všechno mi dal.

Ale to nejcennější, co mi kdy daroval? *Svůj život.*

Dvanáct let

Jako všechny pohromy začal i ten nejhorší den mého života docela nevinně. S tátou jsme seděli na zadním sedadle jeho Bentley Flying Spur a řidič zoufale kličkoval z jednoho pruhu do druhého, aby se vyhnul hustému provozu. V uších mi hučelo nekonečné trubení. Z oblohy nad námi padaly provazce vody, bouře nás pronásledovala už z aukční síně. Z rádia vyřvávala písnička „Bookends“ od Simona a Garfunkela, takže jsem nebyl schopený zpracovávat ani vlastní myšlenky.

Ucítil jsem na zátylku tátův pohled, zatímco jsem foukl na okénko horký vzduch a přes námrazu nakreslil meč.

Povzdechl si. „Vážně by sis měl najít nějaký koníček.“

„Koníčky nejsou nijak užitečné. Proto jsou to koníčky.“ Kolem meče jsem nakreslil stočené prsty a krev kapající z hrotu. „Kromě toho koníčky mám.“

Řidič si vpředu auta odfrkl a dal blinkr doleva.

„Máš talent na několik věcí,“ opravil mě táta. „To, že ti něco jde, ještě neznamená, že tě to baví. A to, že celé léto nečinně sedíš a čekáš, až se vrátí tvůj nejlepší kamarád, se nedá považovat za koníček.“

Zatracený Romeo Costa. Jednoho dne se prostě sebral a odjel. Ani se nerozloučil. Nejdřív na základní škole odjel do Itálie. A teď je na

nějakém nudném letním táboře, na který ho donutil jet jeho táta. Z Evropy se vrátil jako totální troska. Trochu jsem čekal, že se tentokrát vrátí bez části mozku.

Překvapeně jsem na tátu zamrkal. „Proč si musím to, co dělám, užívat?“

Koutky úst se mu zkroutily do drobného úsměvu. Byl to obr. Nebo tak možná působil jen proto, že jsem ještě úplně nevyrostl. Ale tělem zabral celé zadní sedadlo. Nebo možná jen svou *přítomností*. Svými inkoustově černými vlasy a vráskami od smíchu kolem očí. A tou děsivou jizvou na čele, kterou si přivodil, když dělal vedoucího u skautů. Pokusil se mě tenkrát unést orel a on mě na poslední chvíli stáhl na zem, narazil do lehátka a rozbil si čelo.

Táta mi poklepal pokrčeným kloubem na spánek. „Protože když neoceníš cestu, jak by sis mohl užít cíl?“

„Není snad cílem života *smrt*?“ Zpražil jsem ho pohledem, abych se nemusel dívat na to, jak mé umění z páry na okénku mizí.

Zasmál se. „Jsi až moc chytrý.“

„Tím jsi to nevyvrátil,“ zamumlal jsem a nejraději bych si zakryl uši, abych nemusel poslouchat troubení aut a bušení deště.

„Cílem je rodina. Láska. Místo na zemi, které ti bude patřit.“

Shodil jsem si z boku tenisky malou větvičku. „Tobě těch míst patří spousta.“

„Ano, ale můj domov je jen jedno z nich. A to je tam, kde jsi ty a tvoje matka.“

Zamračeně jsem si ho prohlížel. „Proč jsi s námi tak šťastný?“

„Protože existujete, hlupáčku. To stačí.“

Rozvalil jsem se na sedadle a začal si poklepávat na koleno, protože jsem byl naprosto znučený. „Když jsi s námi tak šťastný, tak proč si neustále kupuješ nějaké věci, aby ses cítil dobře?“

„Umění nejsou *věci*.“ Položil svou ruku na mou, abych si přestal poklepávat na koleno. „Je to duše člověka vtělená do materiálu. Duše se nedají vyčíslit, Zachu. Ty si tu svou chraň za každou cenu.“

Přisunul jsem se k němu blíž a pohledem hypnotizoval sametovou brašnu mezi námi. „Můžu se podívat na tohle?“

„Až na narozeniny.“

„To je moje?“

„Ne abys to nosil u sebe. Je to nebezpečné.“

„To je ještě lepší.“ Zamnul jsem si ruce radostí a obrátil pozornost na ručně vyřezávanou hrací skříňku, kterou svíral v dlaních. „A co tohle?“

Právě jsme si vyzvedli kořist z tátovy dražební války na aukci starožitností. Tedy táta ji vyzvedl. Já seděl v autě a skládal Rubikovu kostku, aniž bych se na ni vůbec podíval, zatímco táta se prokousával ověřováním totožnosti. Mě umění nikdy nezajímalo. Táta do mě posledních dvanáct let cpal svá moudra a doufal, že jeho posedlost pronikne i do mě. To ani náhodou. Dokázal jsem diskutovat o přednostech čínské malby gongbi v porovnání s jejich malbou tuší, ale ani za boha mě ta hromada čar na papíře doopravdy nezajímala.

Někdy jsem si tajně přál, abych měl tátu jako Romeo. Nechal ho zacházet se zbraněmi a ručními granáty. Rom uměl dokonce i řídit *tank*. To bylo teprve něco.

Táta odsunul těžké víko a naklonil skříňku mým směrem. „Dárek k výročí pro tvou matku.“

Mezi saténovými stěnami byl usazený kulatý nefritový přívěsek vybroušený do tvaru lva. Kolem zakřiveného okraje se vinula červená šňůrka, která vedla k řadě korálků, obrovskému čínskému uzlu štěstí a dvojitým střapcům. Takové dva miliony dolarů a za co? Vždyť to máma ani nebude nosit. Dospělí někdy dělali ta nejhoupější rozhodnutí. Táta tomu říkal nutkání a tvrdil, že jsou znakem lidskosti. Já možná nebyl zas až tak lidský, protože mě nikdy nic nedokázalo nadchnout. Vždycky jsem si všechno promýšlel a po ničem jsem netoužil. Dokonce ani po sladkostech.

Znovu jsem se sesunul na sedačku. „Vypadá to jako vrstva sýrové plísně, která roste Oliverovi v obědové krabičce ve skřínce.“

Můj druhý nejlepší kamarád měl hygienické návyky divočáka. I když to by vůči divočákovi nebylo úplně fér, protože ten neměl možnost se denně sprchovat.

„Ša čaj-c.“ *Hlupáku*. Táta mi dal se smíchem pohlavek. „Jednoho dne se naučíš ocenit krásné věci.“

Děšť zesílil a ťukal do oken, jako by prosil, abychom ho pustili dovnitř. Zakřiveným sklem pronikal do auta lesk červených a žlutých světel. Troubení aut ještě zesílilo.

Už tam skoro jsme.

„Určitě se mámě bude líbit?“ Otřel jsem si nos rukávem od košile. „Vypadá jako ten, který jí před lety koupila teta Celeste.“ Byl jsem si celkem jistý, že ho teta koupila na letišti v obchodě se suvenýry, když odlétala ze Šanghaje.

„Bude z něj nadšená.“ Táta obkreslil prstem ve vzduchu okraje přívěsku, aniž by se ho skutečně dotkl. „Škoda, že jsem musel v lednu letět do Si'anu. Než jsem se dozvěděl, že do aukce ve Washingtonu přidali i ten druhý přívěsek, někdo ho už koupil.“

„Existuje ještě jeden?“ Tentokrát jsem na sklo nakreslil chobotnici a jen napůl jsem vnímal, jak se za okénkem začíná míhat rozbouržený Potomac. Ještě pár mil a odbočíme na Dark Prince Road. „Nesnižuje se tím hodnota?“

„Někdy. Ale v tomto případě byly ty přívěsky vytvořeny jako souprava pro pár. Patřily osudem stíhaným milencům z doby dynastie Sung.“

Zvedl jsem hlavu. Konečně jsme se dostali k něčemu zajímavému. „Co se s nimi stalo? Stáli jim hlavy?“

„*Zachu.*“

„Máš pravdu,“ vyštěkl jsem a pak si prstem přejel po krku. „Tenkrát byla hitem smrt tisícem řezů. Museli jim *utrhat* ruce.“

Táta si masíroval spánky, ale díval se na mě s lehkým úsměvem. „Už jsi skončil?“

„Ne. Když lidem uřízli nos bez anestetik, myslíš, že umřeli okamžitě, nebo vykrváceli?“ Dopravní zácpa se uvolnila a auto zrychlilo. *Konečně.*

„Zachary Sune, je s podivem, že jsi vůbec moje dítě.“

Najednou jeho hlas přehlušilo hlasité troubení. Přehlušilo i děšť. Celý svět. Táta s vytřeštěnýma očima přestal mluvit. Auto se prudce stočilo na stranu, jako by se snažilo vyhnout srážce. Táta odhodil

skříňku z rukou a natáhl se po mně. Obtočil mi ruce kolem trupu a bolestivě mě sevřel. Přitiskl mě na sedadlo. Tvář mu osvítil oslepující záblesk světlometů.

Bentley se přetočilo na bok a následně převrátilo na střechnu. Zůstali jsme viset hlavami dolů. Táta stále ležel na mně. Stále mě chránil. Příhodilo se to tak rychle. Hlasité pronikavé zvonění v uších. A pak bolest. Děsivá ohlušující bolest. Všude a přitom nikde. Cloumala mnou otupělost i agónie zároveň. Rychle jsem zamrkal, jako bych snad pak měl lépe slyšet, nebo dokonce vidět.

„Jsi v pořádku, Zachary. Jsi v pořádku,“ vytušil jsem z pohybu jeho rtů. Tvář měl necelý centimetr ode mě. Celé tělo se mu chvělo. Sklopil pohled dolů, mezi nás, ale pak oči zavřel a přerývaně se nadechl. „*Wo cchao.*“

Vytrčel jsem oči. Zaklel. Táta *nikdy* neklel.

Na pravou nohu mi z tátova těla dopadlo něco tmavého a lepkavého. Setřásl jsem to ze sebe.

Krev.

Byla to krev.

Tátova krev.

A pak jsem si toho všiml. V břiše měl zaražené zahradní hrábě. Nabodly ho na dveře. Jejich zubatá hrana mě štouchala do břicha a otírala se o něj. Zatáhl jsem břicho, ale snažil se při tom dýchat.

Rychle jsem zamrkal v naději, že tahle noční můra zmizí. Zaostřil jsem na tátu. Celý obličej měl zkrvavený, střepy skla se mu zarývaly do kůže jako ježčí bodliny. Všude byla krev. Stékala mu po spánku od té jizvy na čele až k bradě. Jeho krev – teplá, s kovovým nádechem, odporná, *lepkavá* – se mi vpíjela do oblečení, do kůže, do vlasů. Chtěl jsem ho ze sebe dostat pryč. Chtěl jsem křičet. Jeho rty se znovu pohnuly, ale tentokrát jsem mu přes zvonění v uších nerozuměl.

Neslyším tě, zapohyboval jsem rty. Zopakuj to.

Pokusil jsem se pohnout, sáhnout mu na čelo a zastavit krvácení, ale byl příliš těžký a já musel neustále zatahovat břicho, aby hrábě neprobodly i mě.

Ten červený váček.

Sáhl jsem po něm a natáhl ruku, jak jen to šlo. Hrábě mi lehce probodly kůži, ale podařilo se mi ten váček uchopit a otočit ho vzhůru nohama. Nůž. Obtočil jsem dlaň kolem rukojeti a pokusil se odříznout bezpečnostní pás. Jen jsem ho na straně natrhl, což ale nic nezměnilo. Stále jsem se nemohl ani pohnout.

Henry, snažil jsem se vykřiknout jméno našeho řidiče.

Žádná odpověď.

Otočil jsem se přes pravé rameno a zjistil, že Henryho čelo je přitisknuté k vyfouknutému airbagu a stiskává klakson, který tím pádem nepřetržitě pronikavě troubí. Věděl jsem, že je mrtvý, i když jsem neviděl žádnou krev. Vypadal jako loutka bez života s prázdnýma černýma očima.

Tátovy rty se znovu pohnuly. Očima mě prosil, abych ho poslouchal. Chtěl jsem, opravdu chtěl, ale slyšel jsem jenom zvuk klaksonu.

Z tátovy tváře na mě dopadla slza. Z hrdla mi vyklouzlo zasyčení, jako by mě ta kapka při dopadu popálila. Táta *nikdy* neplakal. Jeho rty se pohybovaly pomaleji, tělem mě stále překrýval. Chránil mě před tím, co se dělo nebo co se už dávno stalo. Byli jsme zaseklí v kleci z prohýbané oceli. Nemohl jsem zpod něj vyklouznout, ani kdybych chtěl.

Podařilo se mi sevřít v pěsti jeho košili, než se na mě zhroutil úplně. Ruka se mi pod jeho vahou třásla, zatímco druhá stále držela rukojet nože. Tátovy oči zůstaly otevřené, ale já věděl, že už nežije. Jeho duše odplula na druhý břeh. A já konečně pochopil, co tím myslel, když mi říkal, že duše se nedají vyčíslit.

Smysly se mi vracely jeden po druhém. Vlávaly se mi zpátky do těla jako déšť.

Nejdřív sluch.

„Je tam ještě někdo?“

„Dítě.“

„Živé?“

„Sakra... To pochybuju. Ten nákladák do nich najel v plné rychlosti. Neměli šanci.“

Pak jsem znovu ucítil kůži.

Táta byl studený. Tak studený. Příliš studený. Věděl jsem, co to znamená. Z tváře se mu odtavil kousek masa a spadl mi na hrudník. Jestli v autě bylo horko, necítil jsem ho. Celý jsem se třásl, pevně svíral víčka a bojoval s nevolností, která zaplavovala celé mé tělo. Žaludek jsem měl stále sevřený.

Slez ze mě. Nechci cítit tvou smrt. Nechci cítit nic, tečka.

Konečně se mi vrátila i schopnost mluvit.

„Naživu,“ vydal jsem ze sebe. Slyšel jsem, jak lidé kolem mě hekají námahou, chrčí, křičí na sebe a snaží se převrátit auto zpět na kola. „Jsem naživu.“

Ale necítil jsem se tak.

„Vydrž, kamaráde,“ ozval se odněkud hlas. „Už si pro tebe jdeme. Jen to bude chvíli trvat, dobře?“

„Fajn.“

Nebylo to fajn. Nic nebylo fajn.

Stiskl jsem rty k sobě a poslouchal, jak spolu mluví.

„Počkat. Není to...?“

„Jo. Po Sun. *Ten* Po Sun.“ Ticho. „Ježíšmarjá.“

„Je...?“

„Budou ho muset vystříhat, než se zvládnou dostat k tomu dítěti. Je na ty hrábě nabodnutý přes roztavený kov.“

„Zatraceně. Chudák kluk.“

Farrow

Její kadeřník má prý na instagramu méně sledujících než ona.“ Tabby splaskla na zadním sedadle Mercedesu GLE bublinu ze žvýkačky. „A ona má tak čtyři tisíce? Tak ať si prostě nechá udělat vlasy od řezníka z Balducci a má to.“

„Chlubí se tou ofinou, jako by byl rok 1999. Nikdo nemá koule jí říct, že na kudrnatých vlasech to vypadá hrozně,“ ušklíbla se Reggie. „A ta její balajáž jí vyloženě hází vlasy do oranžova.“ Tabitha a Regina Ballantineovy, dámy a pánové. Moje nevlastní sestry. Společně dokážou vyprodukovat tolik jedu, že by to stačilo na usmrcení silně osídleného ostrova.

Moje nevlastní matka Vera na ně od volantu nesouhlasně zamaskala. „Ale no tak, děvčata. To od vás není zrovna hezké.“ Její slova kontrastovala s jejím zlomyslným zachichotáním. „Sylvie je hodná holka. Trochu jednoduchá, ale za to nemůže. Viděly jste její matku?“

Tabby si posměšně odfrkla. „Bohužel.“

Kousla jsem se do rtu, jak nejsilněji to jen šlo, abych náhodou neřekla nahlas, že Sylvia Hallová právě složila advokátní zkoušky poté, co absolvovala Georgetown s vyznamenáním. Její hlava rozhodně mohla světu nabídnout víc než předražený účes.

Ale nebyla jsem v pozici, abych mohla něco říct. Jednak proto, že mě ty ženské nenáviděly, a všechno, co bych řekla, by použily proti mně. A zadruhé protože jsem doslova nebyla v pozici, abych mohla něco říct – ležela jsem v kufru schoulená do klubíčka a dýchala co nejměleji, aby o mé přítomnosti nikdo nevěděl.

Naše SUV projíždělo kolem udržovaných trávníků v Potomacu. Venkovní vzduch byl prosycený vůní rozkvetlých květin. Já ale momentálně cítila jen Tabbyiny jezdecké boty. Směs hnoje, sena a zápach stájníka, kterému roztáhla nohy tenhle týden.

„Už tam budeme?“ mlaskla Reggie a něco zaklapla. „Celkem se těším, víte? U Zacha Suna doma jsem ještě nebyla.“

„Vyfoť si to tam, protože tam budeš poprvé a naposledy,“ odfrkla si Tabby. „Ani nevím, proč nás tam nutíš jít, mami. Všichni vědí, že by si Constance Sunová klidně vyřízla ledvinu, kdyby se její syn rozhodl vzít si někoho, koho mu vybere.“

„Zachary Sun má vlastní hlavu. Jestli si bude chtít vzít za nevěstu jednu z vás, dámy, tak mu v tom nikdo nezabrání.“

Když už nic jiného, tak jsem na Veře Ballantineové obdivovala alespoň ten její věčný optimismus. Po Tabby a Reggie by někdo dokázal toužit asi jako po chronickém degenerativním onemocnění. Smrtelná kombinace vysokých nároků a nízkého IQ.

„Kromě toho...“ Vera přepnula stanici na klasickou hudbu, i když nepoznala rozdíl mezi cellistou Yo-Yo Ma a dětským hudebním pořadem *Yo Gabba Gabba*. „Budou tam další bohatí a vlivní muži, kteří budou připraveni se nechat sbalit. Bude tam i ten vévoda... Oliver něco?“

„Von Bismarck,“ Tabby se zašklebila. „Ten chlap se otočí za každou sukni. Nejspíš od něj chytinu nějakou pohlavní chorobu, i když jen vydechne mým směrem.“

Reggie si odfrkla. „Je roztomilé, jak předstíráš, že tě nezajímá.“

„Nápodobně, sestřičko.“

„Pro tvou informaci, jednou mě pozval do svého sídla na Amalfinském pobřeží.“

„Tebe a všechny ostatní ženy, které mají tep,“ zamlaskala Tabby. „Páni, být tebou, začnu hned navrhopvat pozvánku na svatbu.“

Pevně jsem si přitáhla kolena k tělu a v duchu jsem si procházela měsíce příprav. Měla jsem neprůstřelný plán. Jít dovnitř. Získat zpět, co mi patří. Nepozorovaně vyklouznout ven, maskovaná nocí a značkovou róbou, kterou jsem ukradla Reggie. Nebylo to moje první roдео a nebude ani poslední. Byla jsem zvyklá přežívat už od narození. Vlastně od chvíle, kdy mě moje dárkyně vajíček, která se nikdy ani neuráčila ukázat, položila do kartonové krabice z Costca před tátovy dveře se vzkazem:

*Je jen tvoje. Měl jsi mi zvednout telefon, kreténe.
Potrat je levnější než dítě.*

Tammy

Tou dobou byl už ale táta po bouřlivém románku ženatý s Verou. Tabby říkala, že Vera na tátu naléhala, aby se „té věci zbavil“.

Jak vůbec můžeš vědět, že je opravdu tvoje? Celé mé dětství si na mě stěžovala a dobře věděla, že ji slyším.

Ale test DNA jsem nepotřebovala. Tohle matka příroda zařídila za mě. Měla jsem stejně ledově modré oči jako táta. Stejně husté vlnité zlatavé vlasy, které nám rámovaly tváře i uši. Stejnou jemnou stavbu kostí, protáhlé tělo, a dokonce i stejnou pihu krásy těsně pod pravým okem.

Vera si povzddechla. „Škoda, že Romeo Costa už není k dispozici.“

„Jako bychom u něj někdy měly šanci.“

Reggie zívla. „Jako bychom o ni vůbec *stály*. Prý je to psychopat.“

„Vážně?“ Tabby si přehodila vlasy přes opěrku. „Slyšela jsem, že nemocnici Johns Hopkins daroval novou porodnici, jakmile jeho žena otěhotněla.“

„Nejspíš proto, že v den porodu budou muset vybourat vchod, aby ji vůbec mohli dostat dovnitř. Moje kosmetička mi vyprávěla, že Dallas Costová včera na večeři v Bílém domě snědla půlku spodní vrstvy třípatrového dortu a ten se celý zřítíl na nějakého ropného barona.“

Věc 1 a 2 dostaly záchvat smíchu.

„Cítíte taky bělidlo?“ začmouchala Reggie. „Přísahám, že se poslední dobou nemůžu pachu Farrow zbavit. Musíš ji vykopnout z domu, mami. Celé to tam zasmrdí.“

„A co s ní mám podle tebe asi tak udělat?“ Vera zapnula klimatizaci na maximum. „Potřebujeme peníze z nájmu všech těch špeluněk, které tu váš otec po sobě zanechal. Začínáme se dostávat do řečí. Když jsem podepisovala smlouvu na tohle auto, ani jsem si nevybrala variantu AMG.“ Odmlčela se. „Asi bychom ji mohly nacpat do domku u bazénu...“

„Tam ne.“ Podle toho, jak sebou auto škublo, se Tabby nejspíš prudce předklonila. „Udělám si z něj druhou šatnu.“

Nemohla jsem uvěřit, že hodlám příští hodinu proplovat mezi stovkami lidí stejně sebestředných a povrchních jako moje nevlastní sestry. Ale neměla jsem na výběr. Zachary Sun vlastnil něco, co patřilo mně.

Ten nefritový přívěsek neměl nikdy skončit uvnitř rozlehlého sídla Sunů. Samozřejmě to smrdělo Veřinou chamtivostí. Když otec zemřel, vydražila všechn jeho majetek, aby měla z čeho žít, než dostane peníze z jeho životní pojistky. Zach Sun tenkrát prý nabídl třikrát víc než poslední nabídka. A tenhle zhýčkaný miliardář teď vlastnil jedinou vzpomínku, která mi na tátů zbyla.

Ale ne na dlouho.

Vera dala blinkr a auto začalo rázem poskakovat po šterkové cestě. „Jsme tady. Proboha, koukejte se na tu frontu.“ *Konečně.* Zasyčením utišila hádku mezi mými nevlastními sestrami a pak už jsme jen čekaly. „Kriste pane, podívejte na tu ochranku u brány. Podle mě je to už trochu moc.“

Zalezla jsem blíž k zadním sedadlům a přehodila přes sebe černou látku. Ručně šitý materiál tak dokonale ladil se zbytkem prázdného kufru, že mi bylo jasné, že se v něm hrabat nebudou.

„Otevřít.“ Ochranka zabušila na okno kufru. Ten se odemkl a nenesitelně plíživým tempem se otevíral. Do látky, která mě obklopovala, se opřel intenzivní paprsek baterky a pak se dveře zase zabouchly. „Všechno v pořádku. *Další.*“

Vera se skřípěním brzd zastavila. Moje nevlastní sestropříšery vystoupily z auta a dovnitř nastoupil služební řidič. Přesně jak jsem předpokládala, zaparkoval na příjezdové cestě na Dark Prince Road co nejdále od vjezdu na dvouakrový pozemek. Pak řidič nastoupil do golfového vozíku plného dalších řidičů a svezl se s nimi zpátky k hlavní silnici.

Jakmile záře reflektorů pohasla, přelezla jsem z kufru na sedadlo řidiče a otevřela dveře. Terárium rodiny Sunů na mě z dálky zíralo. Bylo od jednoho kraje k druhému osvětlené oslepujícími reflektory a vyzývalo mě, abych se do něj vloupala. I na vzdálenost několika set metrů vrhalo na zastřižený trávník děsivý stín. Po špičkách jsem se vydala po osvětlené cestě k hlavnímu domu. Když kolem mě projížděl

řidič v Lotusu Evija, přikrčila jsem se za řady luxusních aut. Reggie by mě zabila, kdyby viděla, v jakém stavu jsou její šaty. Kvůli chladnému potu se mi satén lepil na tělo. Jak jsem se krčila v kufru, podařilo se mi navíc natrhnout rozparek o několik centimetrů výš.

Při plánování tohoto večera jsem narazila ještě na jednu věc: tímhle večírkem oficiálně začíná svatební hon na Zacharyho Suna. A to doslova. Nepochybovala jsem o tom, že se přítomné budoucí nevěsty hodlají navzájem eliminovat jako v *Hunger Games*, dokud nezůstane jen jedna vítězka. Pokud se dalo věřit washingtonským drbům, Zachary Sun – aby uchlácholil svou otrávenou matku, která zoufale touží po vnoučatech – si do půlnoci neochotně vybere jednu kandidátku, se kterou začne chodit.

Všechny byly nějakým způsobem krásné. Vysoké i malé. S křivkami i štihlé. Se sametovými šaty, a ještě sametovějšími hlásky. Dcery singapurských miliardářů a bývalých salvadorských oligarchů. Korejských čebolů a hollywoodských producentů. Ale všechny měly jedno společné – chtěly se stát příští paní Sunovou.

Sklopila jsem hlavu a doufala, že splynu s davem, zatímco jsem si razila cestu záplavou plesových šatů a smokingů. V neviditelnosti jsem vynikala. Byla to dovednost, kterou jsem vypilovala už ve školce. Hlavně proto, abych se ušetřila nadávek, kterými mě Vera a Věc 1 a 2 častovaly, kdykoli měly špatný den.

Honosné sídlo se nade mnou tyčilo v celé své pompézní kráse – pásy světlého francouzského vápence, majestátní sloupy a dokonale zastřižené zahrady, které by se vyrovnaly i těm ve Versailles. Ztěžka jsem polkla a vplula dovnitř do davu dychtivých těl. Předsálí lemovala velká točitá schodiště. Očima jsem přejela po tom, které vedlo k mému cíli. Ke kanceláři Zacharyho Suna. Zespoda mi blokovala cestu ochranka v oblecích s rukama sepnutýma před tělem a bluetooth sluchátky v uších.

V rohu místnosti se má nevlastní rodina příliš hlasitě smála něčemu, co zrovna povídali muži ve značkových oblecích. Vera si tiskla k hrudi předkrm a snažila se zamračit i přes masku botoxu. Stárla jako mléko

v sauně a k tomu pasovala i její kyselá povaha. Potřebovala jsem, aby mě nikdo neviděl, ale nedělala jsem si s tím příliš velkou hlavu. Nikdo jiný mě tu neznal.

Táta byl příliš obyčejný chlápek na to, aby se zdržoval v takové společnosti. A já se zase vždycky vyhýbala jakékoli akci, kde se lezlo do zadku největším boháčům z Potomacu. Vdavky mi připadaly jako naprostá ztráta času. Člověk by měl mít vždy jen jednu životní lásku. Sám sebe. A možná ještě psa.

Počkala jsem, až jeden zaměstnanec vyběhne po schodech, a vydala jsem se v jeho stínu za ním. Nahoru nás hnala symfonie hlasů ozývající se zdola. Naprázdno jsem pohybovala rty a předstírala konverzaci, abych od sebe odvedla pozornost ochranky. Jakmile zaměstnanec zahnul za roh, já zamířila do knihovny, kde se nacházela pracovna. Půdorys domu jsem se naučila nazpaměť. *Diky, Zillow.*

Když Zach tohle panství koupil od členů švýcarské královské rodiny, kteří ho obývali do té doby, neprovedl téměř žádné změny kromě přestavby podzemní garáže na uměleckou galerii se špičkovou technologií. Původně jsem si myslela, že se do ní budu muset nějak vloupat. Bohužel jsem ale narazila na obálku časopisu *Wired* z minulého měsíce. Byl tam článek o Zachově poslední nepřátelsky převzaté firmě. Byl tam. Zvěčněný na lesklé dvoustraně časopisu, téměř nepostřehnutelný pod silou Zachova chladného pohledu. Přívěsek. Vystavený na polici. Zabezpečený sklem.

Lo siento, pitomče. Za chvíli ti bude jeden umělecký kousek chybět.

Kráčela jsem chodbou a mójela obrazy, které pravděpodobně stály víc než celý majetek Ballantineů. Zvlášť teď, když Vera a její dcery potápěly tátovu firmu do takové hloubky, které nedosáhl ani Titanic. Netušila jsem, co si táta myslel, když rozdělil vlastnictví úklidové firmy na čtyři části. Tři z nás totiž nikdy v životě nepracovali.

Najednou se přede mnou objevily dveře knihovny. Pevně jsem sevřela kliku, protože jsem předpokládala, že se ani nehne. Dva měsíce jsem se učila otvírat nekonečné množství zámků s výbavou, kterou jsem měla momentálně zastrčenou v podprsence. Ale dveře se bez

jakékoli námahy a bez jediného zvuku otevřely. Po těle mi přešel studený vzduch, až mi z něj naskočila husí kůže. Vklouzla jsem dovnitř, zavřela za sebou dveře, opřela se zády o dřevo a dopřála si minutku na to, abych zklidnila tlukot svého srdce. Nebylo by to poprvé, kdy jsem dělala něco, co by mě mohlo dostat do vězení. Ale poprvé jsem se chystala okrást jednoho z nejmocnějších mužů světa.

I když jsem nikdy předtím nebyla na tak extravagantním místě, neměla jsem čas kancelář Zacha Suna obdivovat. Ne když byl v místnosti i přívěsek, který mě k sobě volal jako maják. Ve stejné skleněné vitrině z obálky časopisu *Wired*, hned vedle své identické kopie. Sada pro něj a pro ni.

No, to je celkem příznačné. Jeden je jeho, druhý můj.

Nebylo možné si je splést. Tátův přívěsek měl jednu nedokonalost, kvůli které byl jedinečně rozpoznatelný. Jako dítě jsem strápace „ostříhala“. Byly asi o centimetr kratší, než být měly.

Prosvištěla jsem kolem stolu a ani jsem si nevšimla papírů, které se s poryvem větru svezly na koberec. Konečně – *konečně* – jsem se konečky prstů dotkla tlustého skla. Přímo nad tátovým přívěskem.

„Promiň, že mi to trvalo tak dlouho.“ Do očí se mi draly slzy. „Zavřel tě do zlaté klece. Ale neboj se. Dostanu tě odsud.“

Od tátovy smrti jsem měla jeho oblíbený přívěsek v nočním stolku, abych si ho k sobě mohla přivínout, kdykoli jsem se uprostřed noci probudila a stýskalo se mi po něm. Než ho Vera prodala, na spletitých uzlech stále nepatrně ulpívala jeho vůně. Vsadím se, že teď jeho vůni přehlušila Zachova sterilní existence.

Získám ho zpátky, tati. To ti slibuju.

Vyhrnula jsem si potrhaný lem bleděmodrých šatů a ze spodního prádla si odepnula přenosný řezák skla. Jakmile jsem ho otevřela, čepel cvakla a prořízla roh skla. V uších mi hučela krev, když jsem kolem malého zámku začala obrušovat kruh.

Vtom jsem to ale uslyšela. Dost hlasitě na to, aby to přehlušilo i tlukot mého srdce. „Co si jako myslíš, že děláš?“

Sakra.

Farrow

Ten chladný hlas se ani zdaleka nevyrovnal svému majiteli. Otočila jsem se a nasadila široký hloupoučký úsměv ve stylu Reggie. Jako by doslova křičel: „V hlavě mám jen piliny a nejnovější kolekci *Chanel*.“ „*Božítku*, jsi to ty. Zach Sun. Už dlouho jsem tě chtěla poznat.“

Klidně jsem se snížila k tomu, abych polechtala mužské ego, když mě pak nechali na pokoji. Většinou jsem měla tu čest s jednoduchými tvory, kteří se dali snadno rozptýlit komplimenty. Bohužel, pan Sun pod mými slovy roztával asi stejně rychle jako jeden z největších ledovců světa.

„Na něco jsem se ptal.“ Udělal krok vpřed. Jeho oči byly jako temný vír – tak prázdné, až jsem se bála, že se v nich ztratím. „Teď by byla na místě odpověď.“

Nepomáhalo, že mě jeho přítomnost rozptylovala. Byl vysoký a měl tak výrazně řezanou čelist, že by se na ní daly brousit nože. Vlasy i oči měl černější než křídla havranů. Stál tam ve fraku, vlasy měl sčesané na pěšinku a uhlazené dozadu. Vyzářovala z něj moc, elegance a krása. Charisma z něj sršelo jako jiskry. A přesto byl neuvěřitelně odtahitý. Neuvěřitelně chladný. Jako opuštěná planeta bez života. Viděla jsem ho už nespočetněkrát – aniž by o tom on věděl –, ale nikdy jsem si na jeho velkolepost nezvykla.

Pozvedl pravé obočí. „Spolkla jsi snad jazyk?“

Spíš se snažím spolknout hrdost, když jsi mě načapal.

„Ztratila jsem se, když jsem hledala galerii.“ Uklonila jsem se a zadívala se na něj skrz závoj hustých řas. „Moc se omlouvám. Nemohla jsem si pomoci. Zvěsti ji předchází.“

„Galerie je ale v garáži.“ Zach sáhl po vypínači a nastavil tlumič světel na nejvyšší úroveň. Místnost zalilo bílé světlo. „A pokud o ní víš, tak taky víš, že je přísně zakázáno tam vstupovat. A ty navíc nemáš

ráda umění.“ Řekl to s takovou jistotou, až mi to na okamžik vyrazilo dech. Jako by mě měl i za tu chvíli celou přečtenou. Zavřel za sebou dveře, opřel se o ně, aby mi zablokoval únikovou cestu, a založil si ruce na hrudi. „Zkusíme to tedy znovu – co tu pohledáváš?“

S lítostí jsem odtrhla pohled od nefritového přívěsku, rozpohybovala boky a přešla téměř k němu. Kromě meče byl i sex skvělou zbraní. „Nemám ráda večírky.“

Nebo tebe. Nebo fakt, že jsi mi upadl do života a tak snadno mi uzmul něco mého, jako bych byla naprosté nic.

Pohřbila jsem ta slova uvnitř sebe spolu se svou hrdostí a zkusila na něj další svůdný trik – lehce jsem si stáhla dolů výstřih šatů. Očima ale neuhnul ani o milimetr. To zabořilo. Takže plán B.

Začala jsem si ovívat obličej a přehodila vlasy přes rameno. „Potřebovala jsem popadnout dech a nohy mě zavedly sem.“

„Tak tě s veškerou úctou žádám, abys odsud odešla, pokud nechceš strávit noc v policejní cele.“

Nepřekvapilo mě, že nebyl milý, ale on se choval jako naprostý hajzl. Na druhou stranu jsem ho sem ale přišla okrást. Procházela jsem se po místnosti a ignorovala jeho slova, která stále visela ve vzduchu jako ostří. Prsty jsem přejížděla po knihách o obchodu, po obrazech i čalouněných pohovkách.

Zach odložil svou sklenku whisky na konferenční stůl a očima sledoval každý můj pohyb jako ostříž. „Jsi natvrdlá?“

Natvrdlá? Ne. Odhodlaná? To si piš. A začínala jsem mít pocit, že Zach není zvyklý, že žena neuposlechne každý jeho povel.

Moji pozornost upoutala desková hra go, která ležela rozprostřená mezi dvěma čalouněnými pohovkami. Kvalitní dřevo kaya. Kameny yunzi. Morušové misky. Za tuhle krásku musel dát celou hypotéku. Kameny stály na desce uspořádané, jako by je tam někdo opustil po dlouhé hře. Nebo od nich spíš utekl. Instinktivně jsem vzala z misky černý kámen a položila ho vedle hvězdového průsečíku.

Zach se na druhé straně místnosti zamračil a očima shlédl k hrací desce. „To nejsou šachy.“ Jeho hluboký hlas čpěl posměchem. Ale bylo

v něm ještě něco jiného. Záchvěv paniky. Neměl rád, když se někdo dotýkal jeho věcí. Učebnicový syndrom jedináčka.

„To je jasné.“ Vyhodnotila jsem tloušťku černého kamene a svrběly mě prsty touhou vzít si další. Nehrála jsem celou věčnost. „Šachové figurky jsou roztomilé a špičaté. Tyhle kulaté věcičky jsou na dámu.“

Zachovi zacukalo víčko. Měl tolik peněz a nemohl si dovolit ani smysl pro humor. *Ts, ts.*

Pozice kamenů na desce mi řekla úplně všechno, co jsem o hráčích potřebovala vědět. Hráč s černými kameny – opatrný, velkorysý a jemný. Hráč s bílými kameny – nemilosrdný, agresivní a rozhodný. Došla jsem k závěru, že Zach hrál s bílými.

Pozvedla jsem obočí a potlačila v sobě zvědavost ohledně identity hráče s černými kameny. „Předpokládala jsem, že hráč s černými je na tahu.“

„A k tomu jsi došla jak?“

Protože umím počítat.

Zvolila jsem ale trochu útočnější taktiku. „Protože hráč s bílými byl natolik hloupý, že reagoval na hrozbu KO hráče s černými, takže podle mě po zničení vlastní skupiny prosil hráče s černými o pauzu, aby si mohl někde lízat rány a dát se dohromady.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Neměl koule na to vzdát se, že?“

Ticho. Smetla jsem z šatů zbloudilé stéblo trávy a usoudila, že se mi Zachary Sun líbí nejvíc, když mlčí. Jeho výraz byl stále jako neproniknutelná pevnost, prázdný a nečitelný. Nepodíval se na mě. Místo toho celou svou pozornost upíral na hrací desku. Na tomhle muži bylo něco tak odtazitého, že jsem vážně pochybovala, že je schopen fungovat jako normální člověk. To ho činilo nepředvídatelným. A to z něj dělalo velmi nebezpečného protivníka.

„Jejda.“ Našpulila jsem smutně rty a naklonila hlavu na stranu. „To ty jsi hrál s bílými, co? Neboj. Nikomu to neřeknu.“

Mírné roztažení nosních dírek bylo v tu chvíli jediným náznakem, že stále dýchá. „Nevyhybal jsem se tomu vzdát se.“

Očima jsem těkala ke dveřím a přemýšlela, jestli si všimne, když se vyplížím ven. „To ráda slyším. To by totiž bylo strašně nesportovní chování.“ Lákala mě i ta francouzská okna. Ne že bych teď nějak potřebovala mít zdravé kotníky.

„Ne.“ Zach se ke mně přibližoval jedním pomalým krůčkem za druhým. Do nosu mě udeřila jeho vůně citrusů a temného lesa a dávala mi tím varování, že se poblíž skrývá nebezpečí. „Nevzdal jsem to,“ trval na svém. Stál už u mě tak blízko, že jsme se téměř dotýkali rameny. Oba jsme se zamračením shlédli na hrací desku. Ukázal na nejvyšší bod. „Podívej.“

A já se podívala. Na jeho ruce. Ruce, které nikdy nezažily těžkou práci. Dokonalé, čisté a s pěstěnými nehty. Dlouhé opálené prsty. Hladká jemná kůže. Silné zápěstí s hodinkami *De Bethune*. Tak dokonalý. Tak okouzlující. Tak *bezcitný*.

„Cítím ve vzduchu sázku,“ pobídla jsem ho, když mi došlo, že ten rádoby génius mé úmysly nepochopil. Sakra. Vážně mi projde, že jsem ho chtěla okrást. Zmítaly se ve mně pocity úlevy a zklamání, že se mi nepodařilo přívěsek získat. *Zatím*.

„Já cítím jen vychloubání.“ Posadil se naproti hráči s černými kameny, opřel si lokty o kolena, propletl prsty a zamračil se. „Sedni si.“ Sedni si. Odejdi. Neuniklo mi, že každý jeho příkaz směrem ke mně připomínal povel pro psa.

„Proč?“

„Protože tě teď rozesu na kopytech. A z pohovky se mi to podaří rychleji.“

Chvilí jsem ho napůl pobouřeně a napůl vyděšeně pozorovala. „Ty si opravdu myslíš, že jsi nejchytřejší na světě, co?“

„Teorie je tu podložená fakty.“ Myslel to vážně. Chudák ta, kterou si rozhodne vzít. Pro její dobro jsem doufala, že má alespoň tak velký penis jako své ego.

„Myslím, že–“

„Ty se *domníváš*,“ opravil mě. „Většina lidí nedisponuje schopností doopravdy vymýšlet skutečné a originální myšlenky. Dokonce

i disertační práce jsou jen zrecyklované teorie chytrých hlav. Je mi úplně jedno, co se domníváš. Teď si sedni, nebo zavolám ochranku.“

Zamrkala jsem. „Chceš mě donutit, abych s tebou *hrála*?“

„Ano.“

„Nech mě hádat – děti na hřišti tě zrovna nemusely, co?“

„Na hřišti jsem nikdy nebyl.“ Vyhrnul si rukávy a zvedl morušové víčko ukrývající bílé kameny. „Ale rodiče mi k pátým narozeninám na celý víkend pronajali Disneyland. Letadlem tam dopravili všechny moje spolužáky. Nikdo si nestěžoval. *Sednout*.“

Poslechla jsem, protože jsem usoudila, že pro mě bude hra vítaným rozptýlením, než promyslím svůj další tah. „Ti zbohatlíci. Jsou úplně jako my.“

Ani se mě nezeptal, kdo vlastně jsem. Nebo jak se jmenuju. Čistá zvědavost a rozhořčení z toho, že by ho někdo mohl přechytračit ve starodávné logické hře, ho donutily hodit veškerou opatrnost za hlavu.

Zachary Sun nebyl zvyklý prohrávat. *To je ale děsivý život*. Když nemůžeš truchlit nad svými prohrami, jak můžeš oslavovat své výhry?

Všimla jsem si jeho uvolněného držení těla. „Neměl by ses vrátit na večírek?“ Ani jednou se nepodíval ke dveřím.

Zach mě ignoroval a místo toho uchopil bílý kámen mezi nehet ukazováčku a prostředníček. Bez zaváhání můj útok zablokoval. Netrvalo mu to ani vteřinu. Vše s bezchybnou herní etiketou. Opřel se o měkké čalounění, přehodil si nohu přes nohu a konečně mi věnoval ždíbeček své pozornosti. Při tom pohybu se mu vyhrnuly kalhoty a odhalily ponožku – černou. Stejnou jako barva jeho duše.

„Kde ses naučila hrát go?“

V jeho hlasu bylo patrné obvinění. Bohužel jsem na to byla zvyklá.

„V Koreji.“ Nic víc jsem k tomu nedodala a naklonila se dopředu, abych zvážila svůj další tah.

Venku se za dveřmi ozývala hudba, smích a cinkání sklenic se šampaňským. Moje hektické myšlenky všechny tyhle zvuky ale vytěsnily. Potřebovala jsem utéct. Pro přívěsek se vrátím jiný den. V jinou dobu.

Jeho levé obočí vystřelilo o milimetr nahoru. Byla jsem si jistá, že se chtěl zeptat, co dělala bílá Američanka v Koreji, ale nakonec se udržel. Měla jsem pocit, že považuje za svou přednost, že ho ostatní nezajímají. Nebo mu to možná bylo prostě jedno a pýcha byla něco jako jeho výchozí nastavení.

Rychle jsem se na něj podívala, abych zjistila, jestli se mi v reakci na jeho tvář stále zrychluje tep. Zrychloval. „Jestli se budeš cítit líp, tak jsem se při svém pobytu v Koreji zúčastnila několika soutěží v go.“

Ušklíbl se. „Proč bych se měl cítit lépe?“

„Protože tě rozdrtím.“

„A kdo je namyšlený teď?“

„Ale no tak, Zachu. V téhle místnosti je jen jeden namyšlenec a myslím, že oba víme, že jsi to ty.“

Jo. To jsem právě vypustila z pusy. Vera měla pravdu. Možná jsem se opravdu chovala jako nekulturní barbar.

Zach přesunul další kámen. Zahnal mě do kouta, doslova i obrazně. Byl to fantastický hráč. Klidný, pragmatický, nezlomný. Nepřekvapilo mě to. Jen mě to rozčilovalo. Byla jsem zvyklá mít analytickou převahu. Táta mě neustále varoval, že za hloupost se platí. Možná právě tak vybudoval Zachary Sun svůj majetek z dědictví hodného časopisu Forbes až po nominální HDP Lucemburska. Neměl žádnou slabinu, kterou by bylo možné využít. On za hloupost platit nemusel.

Zatímco jsem čekala na jeho tah, otáčela jsem v dlani svůj kámen a ignorovala tak herní etiketu, protože jsem věděla, že ho to rozčílí. „Neměl by ses vrátit ke svým hostům?“

„Ne,“ odpověděl rozhodně. „Beze mě se budou bavit víc.“

Obratně posouval kámen po hrací ploše a musel se přitom ke mně naklonit blíž. Vůbec jsem ho nezajímala. Dalo by se říct, že jsem tu před ním seděla jako na talíři prakticky polonahá a byla jsem mu zcela vydaná na milost. Ale jemu to bylo jedno. Ty chuděrky dole neměly šanci. Zacharyho Suna láska ani vášně nezajímala. Lidé ho nijak nevzrušovali. Zato čísla a logické hry ano.

Odkašlala jsem si. „Máš hezký dům.“ Potřebovala jsem nějak přehlušit to ticho. Aby se mě na nic neptal. Ale zároveň jsem se bála, že mě pozná podle hlasu. Kdykoli jsme se předtím potkali, měli jsme oba masky.

Uplynulo několik vteřin, než ke mně zvedl pohled. Ten netrval ani vteřinu. „Samozřejmě.“

Bože. „Je pravda, že tě matka nutí, aby ses do konce roku oženi—“

„Chci hrát v tichosti.“

Promnula jsem si spánky, abych se pokusila ulevit narůstajícímu tlaku. „A pak mě necháš v klidu odejít?“

„A pak tě možná nechám odejít *v jednom kuse*. To je moje nejlepší a poslední nabídka.“

„To pro mě ale není moc výhodná nabídka.“

„Podle mě je. Pokud nemáš ráda vězeňské jídlo.“

„Nejsem vybíravá.“ Alespoň už nebudu muset platit nájem, abych mohla bydlet ve svém rodném domě.

„To nejsou ani ostatní vězeňkyně, které tě budou obtěžovat ve sprchách.“

„Naznačuješ tím —“

„Já nic nenaznačuju. Říkám to po lopatě. A právě teď ti po lopatě říkám: Jsi na tahu. A bez mluvení.“

Poslechla jsem ho. Další dvě hodiny jsme byli ponoření do hry. Zhruba každých dvacet minut někdo zaklepal na dveře a snažil se Zacha vylákat zpátky na večírek. Všichni byli líně odmávnuti rukou, která jim beze slov naznačovala, aby odešli. Zach věnoval svou plnou pozornost naší hře, proto jsem se ji taky snažila natáhnout co nejvíce. Nechtěla jsem, aby mě zase začal vyslychat. Ale měl sakra velký talent. Kdyby mi řekl, že soutěží na nejprestižnějších turnajích, věřila bych mu.

Na spáncích mi vyrašily krůpěje potu. Třetí hodinu hry jsme přivítali s elánem. Já — s hořící koudelí u zadku, připravená vyběhnout ze dveří, jakmile mi to dovolí. A on — s věčným zamračením na rtech. Jeho svraštěné čelo přešlo do plnohodnotného zakaboněného výrazu, když bylo zřejmé, že jsme se dostali do slepé uličky. Dosáhli jsme

mrtvého bodu. Hudba i hovor v přízemí utichly, což naznačovalo, že většina hostů již odešla. Hostitel strávil celý večírek tady. Se mnou.

Samozřejmě jsme při tom nepromluvili. Ani slovo.

Prolomila jsem mlčení jako první. „O svém dalším tahu budu muset popřemýšlet.“ Poškrábala jsem se na čele a vysunula spodní ret. Nesnášela jsem prohry. Navíc jsem ani nevěděla, jak by takový útek z jámy lvové měl vypadat. Ještě než jsem sem dnes odpoledne přijela, zaparkovala jsem auto dva bloky od Zachova sídla s úmyslem, že k němu pak dojdu pěšky i s cenným přívěskem bezpečně v ruce. Očividně jsem měla příliš velké sebevědomí.

Zach neuhýbal pohledem z hrací desky. „Brzy prohraješ.“

„To si klidně namlouvej dál.“ Vstala jsem, protáhla si ruce a předstíraně jsem zazívala. On také vstal a na tváři měl stále ten samý zamračený výraz. Zaklapla jsem víko na misce s hracími kameny. „No, tak děkuji za –“

„Kdy tu hru dohrajeme?“ Vytáhl z kapsy telefon a přejížděl po něm prstem. Najednou jsem měla přímo před sebou jeho kalendář. Bože, ani ho nenapadlo, že bych mohla odmítnout. Dál přejížděl po obrazovce, pravděpodobně hledal termín, který by vyhovoval jemu. „Zítra nemůžu a pozítří mám schůzku v Londýně, ale nezůstanu tam přes noc.“

Slyšitelně jsem zařala čelisti. Nemělo by mě to to překvapovat. Zach chtěl nějakou výzvu. Ne, on ji potřeboval. Všichni kolem něj ho nudili. Bohužel pro něj bych ale já raději jela domů se zavázanýma očima a v poutech, než abych strávila další vteřinu v jeho přítomnosti.

Poškrábala jsem se na bradě. „Já, no, mám nabitý program.“

„Plánuješ se vkrádat na další večírky?“

Zpocenými dlaněmi jsem si uhladila šaty. „To od tebe není hezké.“

„Ale není to lež. Co tu pohledáváš?“ Jeho oči byly jako dvě hlavně pistole. Zabodávaly se do měkkého masa mého spánku a hrozily, že stisknou spoušť. Za těma očima cíhala smrt. Zajímalo mě, čeho byly svědky, že to z nich vysálo všechnu duši.

„Byla jsem pozvaná.“

„Pamatoval bych si, kdybych tě zval.“

„Jsem tu s někým jako doprovod.“

„A ten se jmenuje jak?“

Zabilo by ho, kdyby ustoupil?

Vyhrkla jsem jméno muže, který by tu podle mě měl být. „Pierre Toureau.“ Můj klient. Velmi bohatý. Vlastnil restaurace, nákupní centra a síť středoatlantických konzervatoří. Vsadila bych se, že Zach pozval i jeho hezounkou dceru, studentku magisterského studia, Anamiku.

Na krku mu naskočila žíla. „Opravdu?“

„Opravdu.“

„Zajímavé. Ví o tom jeho žena?“

Sakra. „Jsem jeho neter.“

„Ta z Francie?“

„A-ano.“

„Z které části Francie pocházíš?“

Ježíši. Neměl být sexy a zároveň chytrý. Opět žádné překvapení. Jen je znepokojující být terčem této smrtelné kombinace.

„No... Ano?“

Zavrtěl hlavou, jako bych byla ztracený případ. „Ty nejsi jedna z nás,“ řekl Zach rezolutně. Ruce měl zasunuté v kapsách kalhot a čelist tvrdší než žula všude kolem nás. *Sakra.* Ale taky – *jdi do háje.*

„Jak to víš?“

„Tak zaprvé máš na sobě noční košili.“

Dvojitě sakra. Tohle byly jediné šaty Reggie, které na sobě neměly peří, kůži ani jiné části mrtvých zvířat. Měla jsem vědět, že to vypadalo až moc jednoduše.

„Nevím, o čem to mluvíš.“ Držela jsem hlavu vzhůru, o krok ustoupila a prsty ohmatávala okolí ve snaze najít nějakou zbraň. Kolik let vězení bych dostala, kdybych ho praštila jednou z těch uspávacích učebnic financí, které určitě nikdy nedočel do konce? „Moje šaty se ti líbit nemusí, ale nehaň je. Já ti taky neříkám, že v tom smokingu vypadáš jako tučňák.“

Přistoupil ke mně, byl naprosto stoický a neúprosný. „Vzdej to, Chobotničko. Máš na sobě děravé tenisky.“

Chobotničko? Cože?

„Jsou pohodlné. Nikdy nevíš, kdy budeš muset začít utíkat.“ Další krok zpět.

„Teď by na to byla vhodná chvíle.“ Zastavil se asi třicet centimetrů ode mě. Dost blízko na to, aby mě zastrašil, ale dost daleko na to, aby se mě dotýkal. „Dám ti dokonce náskok, když jsi tak snadná kořist.“

Podceňoval mě. Normálně jsem milovala, když jsem mohla lidem dokázat, jak moc se mýlí. Ale u Zacha Suna jsem pochybovala o svých vlastních schopnostech. Jak fyzických, tak těch intelektuálních.

Narovnala jsem ramena, abych se mu podívala do očí. Při mé výšce 173 cm mě muži často výrazně nepřevyšovali, ale vedle Zacha jsem si připadala jako trpaslík. Rozmáčknutelná jako křehké dospívající srdce. Byl štíhlý, vysoký a svalnatý. S proporcemi římské sochy. Jeho tvář byla božská celá. Oblouky jeho hustých obočí. Jeho bezedné oči – tak tmavé, že jsem nedokázala rozpoznat, kde končí zorničky a kde začíná duhovka. A měkké rty jako malované, po kterých by toužila každá žena. To vše rámovala čtvercová čelist a vysoké lícní kosti, takže vypadal napůl jako člověk a napůl jako démon. Sběratel umění, který byl sám uměleckým dílem.

„Hele...“ Zády jsem narazila do dveří. Instinktivně jsem uchopila kliku, která se mi zaryla do spodní části zad. Přívěsek za ním mě téměř hypnotizoval. *Sakra*. Musela jsem se pro něj nějak vrátit. Svým pozváním zpět mi nabídl dárek, zabalený do ostrých hrotů a ovinutý jedovatým břečťanem. Ale přesto to dárek byl. Škoda, že bych jeho otevření nesvěřila ani jednomu z nás. Chlácholivě jsem zvedla jednu dlaň do vzduchu. „Můžu to vysvětlit.“

Ještě jeden krok a zahnal mě do kouta úplně. Tělem mě přitlačil ke dveřím. Nedotýkal se mě, ale byl tak blízko, že se mi zjezily i ty nejmenší chloupky na rukou. „O tom z celého srdce pochybuji.“

„Ty nemůžeš z celého srdce dělat nic. Žádné totiž nemáš.“ Nevěděla jsem, co mě přimělo ho provokovat, ale nemohla jsem za žádnou cenu přestat. Ne s tím přívalem adrenalinu v těle. S elektrinou proudící mi

v žilách. A nelogicky i s každou buňkou hrdosti toužící po tom, abych na Zacharym Sunovi zanechala jizvu.

Jeho tvář se nepohnula ani o milimetr. „Možná nemám srdce, ale jeho absenci kompenzuje mozek a ten mi říká, abych tě potrestal za tvé –“

Na zbytek věty už jsem nečekala. Otočila jsem se, prudce otevřela dvojité dveře a vyběhla ven. Zach mi byl během několika vteřin v patách. Jeho lakýrky klapaly o mramor dlouhými kroky. Sprintovala jsem k vrcholu schodiště, vyskočila na zábradlí a sjela po něm dolů tak rychle, jak jen to šlo.

Zach luskl prsty. „Za ní.“

V mžiku se tam objevili dva lidé a hnali se po schodech za mnou. Zach mi byl sice stále nejbliž, ale ani on nebyl tak rychlý a hbitý jako já. *Adeptka na olympiádu, zlato*, chtěla jsem si z něj utahovat. V jiném životě bychom byli se Zachem přátelé. Možná. Hráli bychom go. V duchu počítali další tahy. Vyměňovali si nápady. Vyhrála bych. Tedy alespoň někdy. Udržovala bych ho neustále ve střehu.

Na konci schodiště jsem seskočila ze zábradlí, udělala malou piruetu a mrkla na ně, než jsem vyrazila k východu. Dům se vyprázdnil. Nebyla tam ani noha kromě uklízeček a manažerky akce. Můj náhlý vpád do místnosti je vyděsil. Jedné z nich vyletěl mop z ruky a rozstříkl mýdlovou vodu na něco, co byl pravděpodobně originál od Baselitze. *Ups*.

Bez zaváhání jsem vyběhla ven a vylekala řidiče, který si zrovna dával cigaretu. Svěží vzduch mé tělo nijak neochladil. Zrychlila jsem, až mě stehna pálila námahou. Andras by dokonce i obětoval člověka, kdyby to znamenalo, že na každém tréninku budu takhle tvrdě makat.

Moje zběsilé dýchání přehlušilo i cvrkot cvrčků. Po zádech mi stékal horký letní pot. S každým krokem se rozparek mých šatů trhal víc a víc. Bála jsem se jako nikdy předtím. *Ale taky ses dlouho necítila tak plná života.*

Popadla jsem z trávníku odhozenou hadici a namířila ji na Zachovy zaměstnance, postříkala je a srazila je k zemi jako domino. Zadýchaně

jsem se rozesmála. *Co to děláš, Fae?* Bavím se. Což je něco, co jsem už skoro zapomněla.

Odhodila jsem hadici zase zpátky a nabrala rychlost. Zachovy zeměstnane jsem nechala daleko za sebou. Tempo se mnou dokázal držet už jen Zach.

„To bych na tvém místě nedělal.“ Zněl podezřele klidně. Nebyl ani zadýchaný, ani ohrožený mou náhlou odvahou. „Můžeš utíkat, ale neschováš se. Co chceš, to taky dostanu. A právě teď chceš odpovědi.“

Tenisky se mi bořily do měkké země a ničily tak jeho pečlivě zastřižený trávník. Najednou se sepnuly zavražovače, nepochybně úmyslně. Ze všech stran na mě stříkala voda a vsakovala se do mé noční košile, až se mi satén doslova přilepil k tělu. Ale já jsem odmítla zpomalit.

Po mokrém těle se mi jako břechtan ovinul Zachův temný smích. „Je s tebou obrovská zábava, Chobotničko.“

„Proč mi říkáš Chobotničko?“ křikla jsem za sebe. Nechtěla jsem dát najevo, jak mě tím rozčiluje, ale nemohla jsem si pomoci. Ze všech přezdívek na světě bych nevymyslela ani jednu méně lichotivou. Ani kdybych nad tím přemýšlela deset let.

„Protože jsi chobotnice,“ řekl jen tak mimochodem. Jako bych já neutíkala a on mě přitom nepronásledoval. „Mimořádně chytrá. Samá ruka. A jedovatá. Navíc samice chobotnic házejí na samce, kteří je obtěžují, mušle.“

„Když si seš svého obtěžování vědom, tak s tím přestaň.“

„Co takhle v pátek?“ Dařilo se mu procházet telefon a současně zrychlovat. To byl ale mega divný chlap. „Mezi jedenáctou večer a jednou ráno můžu jednu hru propašovat.“

V jednu ráno? Hrát go? Momentálně jsem toužila jen po jedné věci víc než se otočit a ukázat na něj prostředníček – přežít tohle bizarní setkání. Potlačila jsem svou hrdost a kmitala nohama tak rychle, že jsem málem třením Reggie tu noční košili zapálila.

„Chobotničko.“

Na tuhle hloupou přezdívku jsem odmítala reagovat. V jakémkoli případě.

„Chobotničko, musíš přestat. Nerad bych ti udělal díru do lebky – v té tvojí totiž uvnitř doopravdy něco je –, ale oba víme, že to udělám.“

„To je jediná díra, která tě dnes večer zajímá,“ sykla jsem a nadzvedla rozparek noční košile, protože jsem málem zakopla. „Škoda, že to ženská populace Potomacu ještě nepochopila.“

Ignoroval mě. „Pátek, jedenáct večer?“

„Dobrovolně s tebou budu v budoucnu v jedné místnosti jen tehdy, až se přijdu na tvůj pohřeb ujistit, že jsi mrtvý.“

Kolem ucha mi najednou něco zasvištělo. Nos mi zaplnila vůně kovu. Jen pár centimetrů ode mě dopadl do trávy elegantní zlatý nůž. Sakra. Hodil ho po mně. Doopravdy po mně hodil *nůž*. Tak to se rychle vyhrotilo. Vera vždycky říkala, že mi moje přechytralá pusa přináší jen maléry. Ale nikdy by mě nenapadlo, že někoho naštvu natolik, že se mě pokusí zabít. Začala jsem kličkovat. Bylo mi jasné, že to zpomalí mé tempo, ale nechtěla jsem odtud odejít se suvenýrem v podobě druhého zadku. Za mnou se rozezněl Zachův temný chmurný smích. *Užívá si to. Psychopat.*

Podle vyprávění se Zach Sun nikdy nesmál. Sotva se někdy pousmál. Byl to mrzutý muž, zatvrzelý jako skála, se srdcem plným rzi. A jeho fasádu prolomí *tohle*?

Tomuhle hajzlovi se pomstím, i kdyby to byla ta poslední věc, kterou ve svém životě udělám. V tom spěchu mi jedna teniska sjela z nohy a zasekla se v blátě. Neměla jsem čas se ohlížet. Zastavit se. Dál jsem běžela jen s jednou botou. Bosou nohu mi v mžiku smáčela voda. Když jsem doběhla ke kované bráně, bylo mi jasné, že si myslí, že mě zahnal do kouta. Také mi bylo jasné, že jakmile proniknu skrz mříže, Zach nebude tak hloupý, aby mě bodl. Těžko něco svádět na sebeobranu, když má vaše oběť díru v zádech, i když jste pátý nejbohatší muž na zemi a všichni s vámi zacházejí, jako byste byli panem světa.

Sleduj a uč se, troubo.

Okázale jsem zapřela nohu o kovovou tyč a tu monstrózní čtyřmetrovou bránu přelezla. Tyče sice neměly žádné výčnělky, ale mně v žilách koloval dostatek adrenalinu a síly na to, abych se přes ni přehoupla.

Jakmile jsem seskočila na druhou stranu, teatrálně jsem se uklonila, a aby to více vyniklo, sevřela jsem v rukou zabláčený lem šatů. Když jsem jeho směrem smekla pomyslný klobouk, celá jeho čelist se napjala. I ta nepatrná reakce mi připadala jako velký úspěch. Chobotnice: 1. Humr: 0.

Byla jsem promočená jako toulavá kočka. Vlasy jsem měla rozčuchané a srdce mi bilo jako o závod, ale nikdy bych Zacharymu Sunovi nedopřála to potěšení vidět mě zlomenou. „Sbohem, humře. A díky za ryby.“

„Humře?“

„Oblíbená pochoutka chobotnic.“

Zmizela jsem v noci dřív, než se těžká brána stihla pomalu otevřít. Jeho muži mě pronásledovali jako psi. Světla baterek prořezávala noc a v uších mi hučel zvuk golfových vozíků. Ale já jim dál unikala a proklouzávala lesem kolem pozemku.

A víte, co je na chobotnicích výjimečné? Umíme se velmi dobře maskovat.

Když jsem se vrátila domů, sebrala jsem poslední zbytek energie, abych se doplazila do postele. Bláto mi v tlustých vrstvách zaschlo kolem lýtek a kotníků. Zítra se probudím s nachlazením z promočených šatů. Dnes už dokážu jenom každou minutu až do rána plakat do polštáře. Kvůli přívěsku, který jsem nedokázala získat zpět. Kvůli snům, které se mi najednou vzdálily. Kvůli tátovi.

Příště, tati. Slibuju.

KAPITOLA TŘETÍ

☞ Zach Sun: Hotel Grand Regent. Za hodinu a půl.

☞ Ollie vB: Ne, díky. Ten včerejší večírek byl boží, Sune. Ale ještě pořád se vzpomínám ze sexkapád minulého týdne.

☞ Romeo Costa: Myslíš ten slavnostní galavečer, který pořádal tvůj hotel?

☞ Ollie vB: Jo.

☞ Zach Sun: Ten, kde 90 % hostů už pobíralo penzi?

☞ Ollie vB: Nikdo tě nevykouří tak jako důchodci bez zubů

Romeo Costa opustil chat.

Zach Sun opustil chat.

Ollie vB přejmenoval chat na Správa sociálního zabezpečení.

Zach

Otočil jsem v ruce špinavou botu a prohlížel si ji. Byla tak opotřebovaná, že jsem ani nedokázal rozeznat značku. Hledal jsem ji na internetu a zúžil výběr na značky Vans nebo Converse. Na základě dedukce – a zatracené logiky – jsem usoudil, že se jedná o tu levnější z nich. Ta holka vypadala příliš chudě na to, aby si mohla dovolit i vzduch.

„A pak přelezla bránu, přeskočila na druhou stranu a *uklonila se*?“ Romeo mačkal tlačítka na panelu krykomory. „Jsi si jistý, že se to opravdu stalo, že se ti to jenom, no... nezdálo?“

Tričko mi smáčel pot z našeho ranního tréninku – který nebyl zdaleka tak náročný jako můj včerejší běh s Chobotničkou. Chytil jsem triko na zádech, jedním pohybem si ho přetáhl přes hlavu, zmačkal ten savý materiál v pěsti a hodil ho do koše na prádlo. „Jsem si jistý, že si moje mysl nevymyslela podvodnici, která umí hrát go a chodí v průsvitném prádle.“

Romeo rozsvítil v krykomoře světla. „Proč ne? Zní to jako něco z tvé fantazie.“

Já žádné fantazie nemám, ty blázne. Natož o ženách. Lidské tělo je mi odporné.

Protáhl si ruce. „Možná to bylo tím alkoholem? Ten jamajský rum byl sakra silný.“

„Nebyl jsem opilý.“

„Ale já ano.“ Ollie se přišoural z koupelny, úplně nahý, takže se jeho penis houpal ve vzduchu. Ta věc byla delší než ocas lemura. Doufal jsem, že si ho na rande lepil na stehno. Celá jeho existence byla jako jedno velké sexuální obtěžování. „Byl jsem *na šrot*.“

Zastavil se u panelu, odstrčil Roma z cesty a vybral pokročilý program. Pod -165 °C. Čtyři minuty. Teplota na obrazovce uvnitř klesala

stejně plynule jako moje trpělivost. Celé dopoledne remcal, že má kocovinu.

Jelikož jsme všichni tři bydleli ve stejné ulici, trvalo mi pouhé dvě sekundy, než jsem se dostal do jeho domu, vytáhl ho za ucho z postele a odtáhl ho do třípatrového střešního apartmá v luxusním hotelu, který patřil jeho rodině. Začal kňourat, že ho bolí hlava, ještě než jsme zvedli první činku.

„Olivere, dej tu věc stranou.“ Rty se mi zkřivily v posměšném úšklebku. „Taháš ho po podlaze.“

„Mimochodem, Zachy, doufám, že si nechceš vzít jediné pannu, protože jsem včera v noci pár panen připravil o věneček.“ Oliver mě ignoroval a poškrábal se na zadku. „Dobře, fajn. Mám po včerejšku na kontě celou hromadu věnečků. Takových těch umělých, co se dají koupit v Costcu.“

Romeo se rozesmál. „Kdy jsi zrovna ty byl v Costcu?“

„Nikdy, ale slyšel jsem o něm. Koho sis včera nakonec vybral a proč máš v ruce botu Olivera Twista?“ Ollie ke mně otočil hlavu s blondátými kudrlinkami a zamračil se na mě. „Prosím, řekni, že to má spojitost s nějakou sexuální úchylkou. Když mi teď řekneš, že ujíždíš na špinavých nohou, celá tvoje osobnost mi najednou začne dávat smysl.“

„*Kriste*,“ ušklíbl jsem se a zavrtěl hlavou.

„Co je? Já tě neodsuzuju. Všichni víme, jaký mám já vztah k psím vodítkům.“

„Člověk nemůže mít vztah s neživými předměty,“ řekl jsem záměrně pomalu, aby se mu to vstípilo do hlavy, ale věděl jsem, že to bude marné.

Ollie ukázal prstem na Roma. „To říkej jeho ženě a její lednici.“

Na rozdíl od všeobecného přesvědčení nebyl Ollie idiot. Jen předstíral, že jím je, aby se vyhnul všem očekáváním a povinnostem, které muž v jeho postavení obvykle musí snášet. Bylo to vlastně chytré řešení. Na které bych sám nepřišel. Zůstane z nás tři poslední svobodný mládenec, protože si vytvořil takovou image, že nikdo živý ani mrtvý by nechtěl, aby s ním jeho dcera chodila, ať už byl Ollie sebevíc bohatý nebo měl sebevyšší postavení. Byl tak naprosto zkažený a zvrácený,

že většina rodin by raději přijala za manžela své dcery akvarijní rybičku než Olivera von Bismarcka. Také se mu podařilo nepozorovaně zdvojnásobit své vlastní jmění investicemi, na které se ho nikdo nikdy neptal, protože všichni předpokládali, že má mozek velikosti neužitečné spermie. Za těch třicet let, co ho znám, nikdy nikomu nezlomil srdce, nikdy se nemusel vykrucovat ze vztahu a nikdy neudělal jedinou obchodní chybu, a přitom se celou dobu tvářil, jako že nemá sebemenší ponětí, co dělá, a svých úspěchů dosáhl čistě jen díky naprostému štěstí.

Proplouval životem, aniž by ho kdokoli rušil, protože předstíral, že je idiot. Což byla ta nejgeniálnější věc, jakou mohl udělat.

Stáhl jsem si běžecké kalhoty a odhodil Chobotniččinu botu na dřevěnou lavičku. „Patří někomu, kdo se sem včera neoprávněně přikradl.“

Rom se zasmál. „Sexy vědátorka, která přišla v prádle a dala mu plnou měrou ochutnat jeho vlastní medicíny. Má to jen jeden háček – nezná její jméno.“

To byl vlastně ten nejmenší problém. I když bych se opravdu rozhodl oženit, ta malá chobotnička rozhodně nebyla ideální materiál. Byla to lhářka, evidentně pod moji úroveň, a navíc blondýna. Moje matka by ji na pozici manželky nikdy ani nezávažila. A i kdyby ona ano, já ne. Neměla žádnou z vlastností na mém seznamu. A ano, měl jsem takový seznam: nechutně bohatá, otevřená čistě formálnímu vztahu a především – poslušná. Lásku jsem netoleroval. Romantiku jsem nemohl ani vystát. Aktivně jsem nenáviděl homo sapiens. A ona byla dokonalý zástupce. Chaotická kombinace masa a kostí. Horká hlava, a ještě žhavější tělo.

Ovládání kryokomory třikrát zapípalo, což znamenalo, že je připravena.

„V čem je problém?“ Ollie narval své obrovské nohy do pantoflů a prudce otevřel dveře do kryoterapeutické komory. Vyvalil se z ní hustý modrobílý kouř, který pokrýval celou podlahu. „Prostě si projdi seznam hostů.“

Se zaťatými zuby jsem ho následoval. „Kdyby byla na seznamu hostů, neřešili bychom teď to, co řešíme.“

Neměl jsem zrovna nejlepší náladu. Neměl jsem rád, když mě někdo přechytračil. Ne, řeknu to jinak – nebyl jsem *zvyklý*, že by mě někdo přechytračil. To Satanovo dílo se mi přiřítilo do života jako tornádo. Vplížila se do mého domu, prohrabávala se mi věcmi a málem mě porazila v partii go. A jako by toho nebylo dost, utekla mi jako nějaká postavička z kresleného seriálu a přelezla mou vysokou bránu jako ještěrka. Ať už byla kdokoli, rozhodně to nebyla nějaká rozmazlená dědička s hlavou plných nesplnitelných snů a černou kreditkou v retro birkince.

Rom vešel do krykomory jako poslední a zavřel za sebou dveře. „Nevěřím, že to říkám, ale Ollie má pravdu.“ Digitální hodiny nad našimi hlavami začaly odpočítávat čtyři minuty, z větší části byly ale zakryté bílými ledovými oblaky. Oba mí kamarádi se trásli. Já jsem jako vždy nic necítil. Rom si protáhl krk a napnul břišní svaly. „I když nebyla na tvém seznamu hostů, s někým přijela. V něčem autě. Jinak se přes ochranku prostě dostat nedá. Je to tu příliš silně střežené. A navíc máš tu botu.“

„Je to obyčejná bota,“ zavrčel jsem. Ale pro ženu to nebyla zrovna běžná velikost. Desítka s úzkou špičkou. Byla vysoká. Čiperná. S téměř androgynní postavou. Stvoření bez tvarů. Ani jsem nedokázal říct, jestli měla tradičně atraktivní obličej, nebo ne. Jen si pamatuju, že jsem chtěl odvrátit pohled, kdykoli se naše oči setkaly, protože se na mě dívala jako na Rubikovu kostku, kterou chtěla vyřešit, ne jako na zdroj obživy.

„Jsi vynalézavý.“ Ollie si setřásl z ramene kousek ledu. „A princí z Popelky to fungovalo.“

„To byla pohádka.“ A ty mě děsily. Nesnášel jsem myšlenku šťastných konců. Bližší mi byly smutné tragické konce. „Navíc si ve verzi od bratří Grimmů Popelčiny nevlastní sestry amputují prsty, aby se vešly do střevíčku.“

Romeo se dal do běhu na místě, aby se trochu zahřál. Cvičili jsme šestkrát týdně – společně, když nám to naše rozvrhy dovolily. A pak jsme absolvovali rituál krykomory, ultračerveného světla, suché sauny

a nitrožilních infuzí. Obvykle u mě doma, ale občas taky v hotelu Grand Regent, když jsem toužil být někde, kde mě máma nedokázala najít.

„Pohádky jsou skutečné.“ Romeo ukázal na sebe. „Podívej se na mě.“

Zkřivil jsem horní ret v posměšném úšklebku. „To, co máš se svou ženou, není pohádka.“

„Jak bys to tedy nazval?“

„Nejhorší finanční investice v historii lidstva.“

„Není úplně vedle,“ rozesmál se Oliver. „Víš, že jsem Dalin fanoušek, ale už jsem viděl i soukromá letadla, která jsou nákladově efektivnější než ona.“

Rom vydechl obláček páry. „Ty nevěříš na osud?“ Jako by v něj on sám snad věřil, než se stal posedlý svou drahou polovičkou. Nebo bych měl možná říct čtvrtinou. Jeho žena byla sice drobná, ale nadělala hodně hluku.

„Jsem spíš ten typ člověka, který věří v teorii chaosu. A ta neznámá holka mi připadá jako zosobněná anarchie.“

Romeo donutil Dallas k sňatku, což vedlo k bouřlivému vztahu se všemi svými vzestupy, pády a takovou dávkou úzkosti, že by to vydalo na tři historická čínská dramata. Po více než roce a utracených 4,3 milionech dolarů vypadal se svou ženou šťastný. Ale už jsem potkal i lidi, kteří se cítili šťastní, i když měli lymfskou boreliózu. Lidé většinou nemají žádné hodnoty.

„Zosobněná anarchie nebo ne, ale upoutala tvou pozornost, a to se za těch třicet let, co tě znám, nikomu jinému nepodařilo.“ Romeo se zadíval na časomíru. Pravděpodobně odpočítával vteřiny, než se znovu uvidí s Dallas. Dělal se mi z těch dvou špatně. „To musí něco znamenat.“

„Znamená to jen to, že je vyšitá,“ doplnil jsem ho. „Úplně pomatená a natolik hloupá, že vstoupila do mého doupěte bez pozvání.“

„Dostala se dovnitř, a navíc tam několik hodin pobyla.“ Ollie si chránil koule před chladem. „To znamená, že sis její společnost užíval.“

„Nebudu ji hledat.“ Sledoval jsem, jak moje kůže nabývá pěkně modrého odstínu, a přemýšlel, proč se necítím jinak. Hodiny ukazovaly dvě minuty. Ollie a Rom klepali zuby, trásli se a poskakovali. Byli to měkkoty. Tak plní života a v souladu se svými hloupými těly. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli jim to závidím, nebo mě to šťve.

Rom se pomalu přesouval k východu. „Proč ne?“

„Protože mi k ničemu není.“

„Ještě jste nedohráli tu hru,“ luskl Ollie prsty. „Víš, že nebudeš moct žít s vědomím, že tě mohla porazit.“

„To nemohla. Sotva celou naši hru přežila.“ Byl jsem si jistý, že na ni brzy zapomenu. Její nicotná existence nezanechala v mém životě žádnou viditelnou stopu.

„Bude ji hledat.“ Romeo si projel rukou svou tmavou hřívu a upřeně se díval na hodiny nad našimi hlavami. „Kurva, připadá mi, jako bych tu byl už od čtvrtka. Čas se vleče, když umrzáš k smrti.“

„Nebudu ji hledat,“ odvětil jsem a ani se nepohnul. Ledový kouř mi nepronikal do kůže ani v nejmenším. Byl jsem otupělý. Tak otupělý. Vždy tak zatraceně otupělý.

Ollie strčil do Roma loktem a naklonil se, aby mu něco pošeptal. „Jak myslíš, že pojmenují své děti?“

Rom ho odstrčil. Ollieho penis se při tom pohybu rozkýval. V tom mrazu se nezmenšil ani o centimetr. Pravděpodobně šlo o nějaký zdravotní problém. Jeden z mnoha, pokud bych měl hádat.

„*Vypadněte a Zatracené koule*,“ sykl jsem skrz zaťaté zuby.

Ollie naklonil hlavu na stranu. „To je čínský jazyk?“

Romeo se třásl. „To je Zachův jazyk.“

Zbývalo dvacet vteřin. Oni bezcílně přecházeli sem a tam a snažili se zahřát. Já zůstal přikovaný na místě.

Oliver se podrbl na bradě. „Je to první žena, o které kdy mluvil.“

„A ten poslední člověk, se kterým by měl být.“ Romeo odstrčil Ollieho loktem, když se k němu snažil přitulit, aby se zahřál. „Je to podvodnice. Pamatuješ?“

Deset vteřin. Odmítal jsem se této diskuze účastnit. Neměl jsem nejmenší důvod tyhle dva idioty povzbuzovat, aby se tímto tématem dále zabývali.

„Zachův život je brutálně uspořádaný.“ Oliver se vydal ke dveřím a teatrálně si masíroval ucho, za které jsme ho dnes ráno vytáhli. „Potřebuje v něm trochu nepořádku. Prospěla by mu.“

Pět vteřin.

Romeo si setřásl rampouchy z vlasů a vydal se za Oliverem. „Zapltil bych jmění za lístek do první řady, až to s ním půjde z kopce.“

Vtom se ozval na hodinách nad našimi hlavami zvonek. V zástupu jsme vyšli ven. Ollie popadl digitální teploměr a přitiskl si ho k lýtku. Pak k Romeově. Pak k mému.

„Sakra, Zachu. Ty máš pořád osmnáct stupňů.“ Oliver se zasmál. „Děláš si ze mě srandu? Jsi vůbec lidská bytost?“

Ve skutečnosti jsem vůbec lidský nebyl. A chtěl jsem, aby to tak zůstalo. Lidskost byla chaotická, průměrná a náchylná k chybám.

Už jsem se rozhodl. Nebudu ji hledat.

Bylo lepší zapomenout, že kdy vůbec existovala.

Zach

Zachary, dávej pozor. Co tahle?“ Máma na opačné straně mé kanceláře zamávala polaroidovou fotkou dlouhovlasé krásky se šarlatovými rty. „Její rodinu naprosto zbožňuju. Její matka je členkou našeho sportovního klubu. Je to právnička se specializací na daňové právo. Pracuje u Clarke & Young. Společníci firmy se ale ještě nestala...“ Svraštila své dokonalé obočí a začala listovat svou složkou. „Ne, ne. Tuhle ne. Je příliš líná. Na vysoké škole se jako dobrovolnice přihlásila pouze dvakrát.“

Máma hodila její fotku do hromádky odpadků na koberci. Po konferenčním stolku byly rozetě desítky fotek tak, že pokrývaly celou jeho plochu. Všechny mé potenciální nevěsty. Splňující všechny požadavky. Všechny nudné jako čerstvě vymalovaná bílá zeď. Tato konkrétní várka kandidátek zmeškala večírek, na němž jsem selhal ve svém úkolu – vybrat si do půlnoci nevěstu. Včera máma vtrhla do kamarádčiny seznamovací agentury a tyhle složky zabavila. V tu chvíli se zrodil plán X. Za posledních pět let prošla plány A až W, ale ukázalo se, že budu potřebovat božský zásah, aby mě dotáhla k oltáři.

Zazíval jsem. Nohy jsem měl se zkříženými kotníky stále opřené o stůl a házel si tenisovým míčkem ke stropu. Nahoru a dolů. Nahoru a dolů. „A co na tom, že se z ní ještě nestala společnice firmy?“

„Je jí už pětadvacet. Měla by už pomalu mít vlastní firmu.“ Máma zvedla hlavu. „Někdy mě překvapuješ.“

Možná proto, že to ty ses změnila, matko.

Sun Jü Wen – americké jméno Constance – měla v hlavě jediný cíl. Najít mi nevěstu. Docházel jí čas a mně docházely možnosti. Zvlášť poté, co ten seznamovací večírek označila za děsivý neúspěch. Uspořádala ho, abych si na něm vybral svou budoucí manželku. Ve skutečnosti jsem ani nevytáhl paty ze své kanceláře.

V současné chvíli se jako nejlepší řešení jevila nevěsta na zakázku. Ta by se nedurdila, kdybych ji ubytoval v domě pro hosty. S tou by ani nehnulo, když bych ji donutil podstoupit umělé oplodnění, abych se jí nemusel dotýkat. Netrucovala by, kdybych upadl do jedné ze svých temných nálad, při níž nechci nikoho vidět ani slyšet. Neprotestovala by, až by jí došlo, že jí mohu nabídnout jen peníze a kvalitní sperma.

Znovu jsem hodil míčkem. „Proč záleží na tom, že to není přehnaně ambiciózní člověk?“

Věděl jsem, že jsem šlápl do vosího hnízda, ale měl jsem problém přijmout svůj osud – a vůbec přijmout manželku, kterou jsem nechtěl. Máma chtěla žít zprostředkovaně skrze mě. Věděla, že se už nikdy nevdá. Nikdy už se nikomu jinému neotevře. Takže sama rozhodla, že musím zaplnit její prázdnotu dokonalou snachou, spoustou vnoučat a dalšími lidmi, o které se bude starat. A opravdu to byla *prázdnota*. Po tátově smrti si máma dokonce změnila příjmení ze Čao na Sun, což byla velká věc, protože si zaprvé čínské ženy příjmení nemění a zadruhé „Čao Jü Wen zní neskonale lépe“. To jsou její slova, ne moje.

Máma si uhladila své tvídové sako od Chanelu a znechuceně ohrnula rty. „Chceš říct, že by ses rád oženil s povalečkou?“

„Chci říct, že mi připomínáš babičku.“

Tu samou babičku, která nikdy neschvalovala její sňatek s tátou. Pro mámu to bylo citlivé téma. Začínal jsem o něm jen v případě nutnosti.

Máma zavrtěla hlavou a stiskla roh polaroidové fotografie tak silně, až jí zrudly prsty. „Takhle jsem tě nevychovala.“

„Tak to musela být některá z chův.“

Strídaly se u nás tři. Každý rok na silvestra jsem jim stále posílal přání, měsíční koláčky a koše s ovocem, k matčinu velkému rozčarování. Máma neschvalovala, že se k nim chovám jako k lidem. Když šlo o chůvy, její žárlivost rychle vystřelovala až na měsíc. Pořád jí nedocházelo, že jsem k nim ve skutečnosti žádný vztah neměl. Jen jsem si žádný nevybudoval ani s ní. Po tátově smrti strávila zbytek mého dospívání v jakémsi transu, zcela pohlcená žalem, dokud ji moje teta nepřivedla zpátky k rozumu.

My o vlku... Čao Jü Tching – americké jméno Celeste (ale pro mě teta Celeste – Celeste A-i) – vtrhla do mé kanceláře oblečená do nevkusné teplákovky od Juicy Couture a ledvinky Gucci, takže vypadala jako karikatura bohaté turistky. „Jsem tu.“ Na každém předloktí držela tři značkové tašky a mezi upravenými prsty svírala bubble tea.

Frustrovaně jsem si protřel dlaněmi oči. „Nikdo tě nezval.“

Přiběhla ke mně a vtiskla mi vzdušné polibky asi třicet centimetrů od každé tváře. Dobře věděla, že se mě nemá dotýkat. „Omlouvám se, že jsem zmeškala tvůj malý večírek, Zachary. Víš, že každý patnáctý den v měsíci létám do Soulu na kosmetiku.“

„Nic se nestalo.“

Na ten večírek jsem ji také nezval. Hlavně proto, že tetu Celeste byste nenechali nakládat s kreditkou, natož se bavit s jinými lidmi. Pravděpodobně by způsobila diplomatický skandál.

„Že teď celá zářím?“ Lehce se zatočila a praštila mě přitom do spánku svou birkinkou. „Omlazení pleti lososí DNA, injekce Chanel, hydratace pleti Aquashine a buněčná terapie pro dětsky jemnou pleť. To je jediný způsob, jak si udržet pleť dvacítky.“ Neměla pleť dvacítky. Ve skutečnosti už téměř žádnou pleť neměla. Byla z 99 % tvořená výplněmi.

Uhnul jsem před její birkinkou, když se vrhla k pohovkám, aby obžala mámu, a v zorném poli se mi objevila herní deska go, které se mi od toho osudného večírku dařilo vyhýbat. Připravil jsem si prostor na perfektní KO, abych tu malou chobotničku dorazil. Byla pěkný zbabělec, když utekla před nevyhnutelným neúspěchem. Teta Celeste si přitiskla máminu hlavu k hrudi a celou ji tak zkroutil.

„Zrovna jsme probírali naše možnosti.“ Máma tetu odstrčila a ukázala na svou improvizovanou seznamovací agenturu, dříve známou jako můj konferenční stolek. Mluvily spolu mandarínsky. „Protože Zachary si na večírek nikoho *nevybral*. Nechceš se s námi podělit o svůj názor?“

„Ale ano, jistě.“ Teta odhodila nákupní tašky na podlahu a vrhla se na místo vedle své starší sestry. Práskla svým bubble tea o stůl a promnula si ruce. „Konečně vám došlo, že potřebujete můj názor.“

Technicky vzato ji o něj požádala jen máma. Netušil jsem proč. Teta Celeste byla naprostý blázen, a to říkám s veškerým soucitem a obdivem, jakého je muž jako já schopen. Přestěhovala se do mého rodného domu o kousek dál od toho svého, aby pomohla s mou výchovou, když táta zemřel, a už ji nikdy nenapadlo se odstěhovat, ani když jsem odešel na vysokou. To bylo před sedmnácti lety. Obě sestry stále žily společně, ale už nemohly být odlišnější.

Máma byla prudérní bývalá profesorka s doktorátem, která celý svůj život zasvětila tomu, aby mě vychovala tak, jak to ode mě společnost očekávala. Úspěšného. Upraveného. Bezchybně vychovaného ambiciózního muže.

Celeste však byla na rozdíl od ní třikrát rozvedená, bezdětná zpěvačka a skladatelka, která nepříliš často jezdila do Číny vystupovat, vydělat tam peníze a odfrčet pryč s nějakým novým úlovkem, kam se jí zrovna zlíbí. Nasávala do sebe více konspiračních teorií než knih, nákupní centra považovala za nadstavbu své šatny a o kombinaci barev se starala jen o něco málo více než o to, co si o ní myslí ostatní.

Teta jednu z fotografií roztrhala a kousky papíru hodila za sebe. „Ta je příliš podobná Taově milence.“

Tao – jen jedno jméno – a Celeste byli něco jako čínští Sonny a Cher, jen mnohem více sexualizovaní. Kdysi dávno oslavovaly noviny tetu Celeste jako nejprovokativnější a nejkontroverznější zpěvačku v zemi. Ty články si nechala zarámovat, jako by to bylo něco, na co může být hrdá. Pak načapala Taa ve vířivce se třemi ženami. O dva měsíce později se z druhého manžela stal druhý exmanžel. Momentálně se na veřejnosti navzájem tolerovali jen tak dlouho, aby mohli občas uspořádat koncert nebo společné focení.

Teta poklepala nalakovaným nehtem na další fotku. „A co tahle?“

Máma se ve svém módním kostýmu oklepala. „Ta rozhodně ne. Její otec šel do vězení za daňový podvod. Teď její rodina žije v malém zchátralém domě v McLean, který má na trhu hodnotu sotva 1,3 milionu. Celá čtvrť předala městu podepsanou petici, aby ten dům zbouřili.“

Chudoba jí nevadila. Vadily jí problémy, které s ní souvisely.

Jak se dalo čekat, máma fotografii popadla a hodila ji na hromadu odpadků. „Ani nevím, co tady její fotka dělá. Pamatuj, Zachary – zdědíš problémy své vyženěné rodiny, takže si vybírej moudře.“

Zívl jsem a snažil se ignorovat ty desítky zpráv, kterými Ollie bombardoval skupinový chat. „Vypadá to, že řešením je žádné takové příbuzné vůbec nemít.“

„A co tahle?“ Teta zamžourala a ukázala na další fotku. „Je dostatečně hezká. Má kulaté oči. A mléčně bílou pleť.“

„To popisuješ kozu?“ Nestačil jsem míček chytit. Ze stolu dopadl na dřevěnou podlahu, odkud se odrazil na konferenční stůl, po kterém se kutálel, dokud se nezastavil na jedné polaroidové fotce. „Když o tom tak přemýšlím, koza by vyžadovala méně péče než manželka. Pokračuj.“

Obě mě ignorovaly. Máma zkřivila rty. „Je krásná, to ano, ale je to *influencerka*.“ Doprovodila ta slova vzdušnými uvozovkami. „To není žádná pořádná práce.“

„To není práce, tečka,“ vložil jsem se do toho. „Je to koníček, za který dostáváš zaplacení, dokud se nezmění algoritmus a ty nepřijdeš o sledující.“ Sociální média jsem naprosto nesnášel. Jedinou výhodou bylo, že nás zdánlivě přibližovala o krok blíže ke konci civilizace.

„Podívej, tohle je skvělá kandidátka.“ Máma vzala ze stolu další polaroidovou fotku a podržela ji proti světlu, které prosvítalo záclonami. „Je to lékařka. Neuroložka.“

„Ve dvaadvaceti?“ Koutkem oka jsem sledoval, jak ke mně máma spěchá se svými deskami. „Ideální věk pro doktorku zabývající se mozkem – když se její vlastní mozek ještě ani nestihl vyvinout.“

„Je ve tvém věku.“ Máma mou poznámku ignorovala a položila přede mě její životopis. „Není to ideální, pokud chceš čtyři děti, což je upřímně řečeno minimum.“

Tohle není školka. Nepotřebuju celou soupisku dětí, aby mě držela nad vodou.

Otevřel jsem pusku na protest, ale raději jsem ji zase rychle zavřel, abych neřekl něco, co jsem nechtěl. Cokoli, co souviselo se smrtí, ji

rozrušovalo. Zatímco já jsem byl otupělý, ona byla hysterická. Obojí bylo jako koule u nohy, ale jen ta druhá způsobovala bolesti hlavy.

Máma si poklepala prstem na rty. „Nicméně pochází z dobré rodiny a aktivně hledá manžela. Líbí se mi.“

„Mně taky.“ Teta Celeste se ladně přesunula k barovému vozíku a připravila si dvojitou skotskou s ledem. „Určitě bude znát dobrého plastického chirurga. Už delší dobu uvažuji o mini liftingu. Všichni ho mají.“

V krku se mi zasekl hořký smích. Nebyl život krutý, když to jediné, co mi můj otec přál – manželku, děti a štěstí –, bylo to, co jsem nejvíce nenáviděl?

A i přesto, i *přesto* jsem nedokázal svou matku zklamat. Táta zemřel, aby mě ochránil před jistou smrtí. Kdyby mě nechránil vlastním tělem, byl by naživu. Matka by měla manžela, kterého by mohla zbožňovat. Teta Celeste by byla volná a mohla by si najít čtvrtého manžela. Svět by fungoval přesně tak, jak měl. Ale on nás opustil. A kromě mé vyšinuté tetičky jsem byl jediným žijícím příbuzným Sun Jü Wen.

Celý život jsem byl schopný vnímat jen jeden jediný lidský pocit. *Vinu*. *Vinu* za to, že jsem zabil svého otce. *Vinu* za to, že jsem zmařil život své matky. *Vinu* za to, že jsem zničil svou rodinu. Kdybych se toho pocitu pokusil zbavit, oddělil bych se tím od svého živočišného druhu už úplně. Držel jsem se toho pocitu jako důkazu, že nejsem úplný psychopat. To břemeno lahodilo mým kostem a jeho dusivá bolest mi připomínala, že nejsem ještě úplně otupělý.

„Tady je.“ Máma mi strčila polaroid přímo pod nos. Nechal jsem nohy na stole a naklonil hlavu, abych si mohl fotku prohlédnout. „Jmenuje se Eileen.“

Eileen byla objektivně atraktivní. Měla vřelý úsměv. Pěknou postavu. Všechno, co by měla mít. A přesto mě nudila k smrti, aniž bychom prohodili jediné slovo.

Podal jsem matce fotku zpět a zavrtěl hlavou. „Příliš dokonalá.“

Rozvibroval se mi telefon další zprávou od Olivera. Povzdechl jsem si a rozhodl se mu odpovědět, než najde způsob, jak celou situaci ještě vyescalovat. Chraň bůh, aby sem taky vtrhl.

☞ Ollie vB: Jsi si jistý? Znáám soukromé očko, který tu tvoji malou podvodnici najde během chvilky.

☞ Zach Sun: Když jsem naposledy najal někoho na tvé doporučení, skončil jsem s ucpaným bazénem, protože nějaký cizák narval do sítky robertka. To si znovu nechám ujít.

☞ Zach Sun: To už bych radši věřil Frankie Townsendové než komukoli, koho mi doporučíš.

☞ Ollie vB: Au. Jsi vznětlivý. Možná je čas si zašukat.

☞ Romeo Costa: S něčím jiným než s vlastní rukou.

☞ Ollie vB: Chudák jeho penis. Nejspíš chodí večer spát a křičí u toho: „Pomoc! Můj majitel mě každou noc bije.“

☞ Romeo Costa: Dokonale vystihnuto. Jednička s hvězdičkou.
Zach Sun ztlumil oznámení.

Máma mezitím nezastavila pusu. Zastrčila Eileeninu fotku do zákrového skleněného rámečku, ve kterém byla originální skica Twomblyho. „Dokonalost je špatná?“

„Pro někoho s IQ kolem 200 může být dokonalost nuda.“

„Vlastně ráda stříl z luku.“ Máma si odkašlala. „A umí vařit.“

„Chirurgové mají neuvěřitelně dlouhé směny. Jako matka by byla nevhodná.“

„Řekla jsem neuroložka, ne neurochirurgka. Kdyby byla neurochirurgka, ani bych se tě neptala a rovnou vám rezervovala místo svatby.“ Když se jí nepodařilo mě rozesmát, povzdechla si. „Kromě toho plánuje jít na sabatíkl, než přejde na částečný úvazek.“

Vstal jsem a začal přecházet po kanceláři. Kanceláři, která od chobotniččiny návštěvy čím dál méně voněla jako moje království. Ve vzduchu teď visela její vůně – vůně pomerančů, umělého ovoce, levného mýdla a špetky nějakého čistícího prostředku. „Je k ničemu,“ zavřel jsem a upřel pohled na tu nedokončenou partii go, která mě provokovala víc než úsměv té bezejmenné ženy.

„Je dokonalá.“ Máma se vydala za mnou, zatímco teta skládala zbývající fotografie na sebe a používala je jako podtácky. „Tvůj otec a její otec byli na vysoké dobří přátelé. Potkali se na univerzitě Čching-chua,

než táta odešel studovat magistra do Oxfordu. Byli *süe čang* a *süe ti*.“ *Starší bratr* a *mladší bratr*. Museli si být blízcí. To mě donutilo zastavit.

Otočil jsem se k mámě a i ona se s leknutím zastavila. „Táta ji znal?“

Máma sevřela rty do nevinného úsměvu, který ale nedokázal skrýt její skutečný záměr. „Setkal se s ní mnohokrát, než se její rodina přestěhovala do Berlína kvůli práci. Vlastně to byl její kmotr. Určitě by ti o něm mohla něco povyprávět.“

Znovu jsem si prohlédl Eileeninu fotku. Na chvíli mě myšlenka společného setkání trochu okouzila. Doktoři bývají analytičtí, ne? Možná bych jí mohl svou situaci vysvětlit. Předložit jí své požadavky a podmínky. Všechny detaily. Vstoupili bychom do toho pragmaticky, s otevřenýma očima, každý s nějakým ziskem. Mohl bych jí dát bohatství, postavení, výhody. Jen ne lásku, oddanost a všechno ostatní, co patří k opravdovému partnerství. Dostala by i děti a nemusela by ani předstírat, že si užívá, když do ní přiráží můj nadměrně velký penis. Mohli bychom mít uspokojivou dohodu. Jakýsi obchodní vztah.

Ale jiná část mě, ta větší část, si dobře uvědomovala, že žádná rozumná žena by se nikdy nevystavila takovému druhu existence. Aspoň ne ve svobodném světě. Všechny ženy chtěly romantické večere, dovolené hodné instagramu, rozhovory dlouho do noci, sex při svíčkách. Doteky. Doteky. *Doteky*.

Já se lidí dotýkat nemohl. To bylo moje nejhůře střežené tajemství. Nenáviděl jsem ten pocit cizí lepkavé horké kůže na své vlastní. Nepodával jsem lidem ruce. Neplácal jsem nikoho po zádech ani je nelíbal na tváře. Neobjímal jsem je, netulil se k nim ani je nelíbal. A sex? Ten byl naprosto nemožný. Z pouhé představy, že by na mně někdo ležel, se mi dělalo fyzicky špatně. Okamžitě jsem si vzpomněl, jak jsem byl uvězněný pod otcovým bezvládným tělem, a ty vzpomínky mě bičovaly jako ostnatý kožený pásek pokaždé, když jsem se odvážil být jen pomyslet na to, že bych někoho políbil.

Rozhodl jsem se otcovu kmotřenku ušetřit.

„Ne.“ Roztrhal jsem tu polaroidovou fotku a nechal její části rozsypat po podlaze jako konfety. „Nemám zájem.“

„Já si ty šaty, které jsem si koupila na jeho svatbu, prostě nikdy nevezmu.“ Teta Celeste zavrtěla hlavou, jedním lokem dorazila sklenici whisky a odložila ji na barový vozík. „Měla bych si je vzít na rande.“

Máma si upravila sako a promýšlela svůj další krok.

Vycenil jsem zuby. „Co je?“

Stála tam vzpřímeně s hlavou vztyčenou, oblečená do dokonalého kostýmku, bez jediné chybičky. Ale věděl jsem, že uvnitř se hrouť. Že jsem jí každý den lámal srdce, další se vzbudil a dělal to znovu.

„Jsi gay?“ Vyhrkla to ze sebe jedním dechem. Nebylo v tom odsouzení, ale spíše zoufalství. Prosba o vysvětlení mého chování za uplynulé desetiletí. Cokoli, co by dávalo alespoň trochu smysl, aby mohla pochopit mou neschopnost najít si ženu. Tu otázku v sobě musela držet už roky.

„Ne.“ *Kdybych byl, nebyl bych sám.*

„Víš, že mi to můžeš říct –“

„Nejsem gay. O to nejde.“

„Tak o co?“

O mou neschopnost tolerovat kohokoli, koho nemohu využít nebo zneužít, natož abychom se chovali jako pár.

„Mám své standardy.“

„Ale nikdo je nesplňuje.“

„No, nejsou příliš společenské. Stejně jako jejich majitel.“

„Slyšela jsem takový drb.“ Máma si založila ruce za zády a přešla k protější stěně. Po obou stranách ji obklopovaly obrazy od Damiena Hirsta a Warhola. „Že jsi tu během večírku byl s nějakou mladou ženou.“

Při zmínce o té malé uprchlici se mi sevřela čelist. „O nic nešlo.“

„O nic nešlo, ale strávil jsi s ní tři hodiny.“ Sjela mě pohledem, vrátila se ke konferenčnímu stolku a zpod tetina bubble tea znovu vytáhla své polaroidy. Setřásla z nich zkondenzovanou vodu. Byli jsme si s matkou podobní v tom, že jsme v ničem, co jsme dělali, netolerovali nedokonalosti.

„Hráli jsme go.“

Zastavila se a ušklíbla. „To má být nějaká šifra?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Má temná touha***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.